

เพื่อเด็ก สตรี และผู้สูงอายุ

**จัดทำโดย
คณะกรรมการกิจการสถิติ เยาวชน
และผู้สูงอายุ วุฒิสภา**

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961150121

ธค
65
1-2

เพื่อเด็ก สตรี และผู้สูงอายุ

จัดทำโดย
คณะกรรมการสภาอภิจกาสตธี เขาวชน
และผู้สูงอายุ วุฒิสภา
สิงพิมพ์รัฐบาล
สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

เรื่อง **ดูย เพื่อเด็ก สตรี และผู้สูงอายุ**

จำนวนหน้า **๑๑๗ หน้า**

พิมพ์ครั้งที่ **๑** จำนวน **๕๐๐ เล่ม**

จัดทำโดย **กลุ่มงานคณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ
สำนักกรรมการ ๒ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
ถ. อุทองใน ดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐**

ศิลปกรรม **นายวัลลภ หมูพัยค์น**

ผู้พิมพ์ **นางสาวจินตนา กลั่นทรานนท์**

พิมพ์ที่ **ฝ่ายการพิมพ์
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา**

คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา

๑. นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์	ประธานคณะกรรมการ
๒. นางระเบียบ พงษ์พานิช	รองประธานคณะกรรมการ คนที่ ๑
๓. นายมนตรี สีนทวิชัย	รองประธานคณะกรรมการ คนที่ ๒
๔. นายพักรุดดีน บอดอ	รองประธานคณะกรรมการ คนที่ ๓
๕. นายชุมพล ศิลปอาชา	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๖. นายชงค์ วงษ์จันทร์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๗. นายวิเชียร เปาอินทร์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๘. นางมาลีรัตน์ แก้วก่า	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๙. นายทวีป ขวัญบุรี	โฆษกคณะกรรมการ
๑๐. นางสุนีย์ อินฉัตร	เหรัญญิกคณะกรรมการ
๑๑. คุณหญิงจินตนา สุขมาก	กรรมการ
๑๒. นายพิชัย ขำเพชร	กรรมการ
๑๓. นายสามารถ รัตนประทีปพร	กรรมการ
๑๔. นางวิลาวัลย์ ตันวัฒนะพงษ์	กรรมการ
๑๕. นางอรัญญา สุจนิต	กรรมการ

ที่ปรึกษาากิตติมศักดิ์ประจำคณะกรรมาธิการ

๑. นายวุฒิไกร	คลังใจภักดี
๒. นางสุรชาติพ	รัชยพงษ์
๓. นางสาวสม	วงศาสุลักษณ์
๔. นายแพทย์ประยงค์	เต็มขวลา
๕. นางอำไพวรรณ	ศรีสกุล
๖. นายแพทย์สุทธิชัย	จิตะพันธ์กุล
๗. นายมานิตย์	รัศมีโรจน์
๘. ว่าที่ร้อยโทดิลก	ศิริวัลลภ
๙. นายเดชอุดม	ไกรฤทธิ
๑๐. นายตระกูล	วินิจนัยภาค
๑๑. นายสมชาย	เจริญอำนาจสุข
๑๒. นายนภค	บุระมาน
๑๓. พล.ต.ต.สุรศักดิ์	สุทธารมณ
๑๔. นายกุลธร	เลิศสุริยะกุล

คำนำ

ด้วย “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้มุ่งมั่นดำเนินงานต่าง ๆ เพื่อเด็ก สตรี และผู้สูงอายุ อย่างจริงจังและต่อเนื่องเรื่อยมา ดังที่แวดวงทำงานเพื่อสังคมทั้งภาคการเมือง รัฐ เอกชนและองค์กรพัฒนาเอกชน ทราบถึงผลงานเหล่านั้นเป็นอย่างดี

ผมเองโดยส่วนตัวแล้ว นอกจากจะเป็นคนชอบอ่าน ชอบค้นคว้าและชอบทำงานแล้ว ยังเป็น “คนชอบเขียน” อีกด้วย ทั้งนี้เพราะมีความเชื่อว่า “การเขียนคือการสื่อสาร ความรู้ ความเข้าใจและความคิดสู่สังคม” ดังนั้นผมจึงเขียนผ่านคอลัมภ์ “คุยกับครูหุข” ในหนังสือพิมพ์เคลนิวิสต์ ฉบับวันพฤหัสบดีของทุกสัปดาห์ ซึ่งได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดีโดยประเมินจากผู้คน จดหมายและโทรศัพท์ ที่ได้สื่อกลับมาถึงผมบ่อยครั้ง

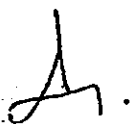
บัดนี้ใกล้สิ้นปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ และอยู่ในช่วงปิดสมัยประชุมรัฐสภา ผมจึงได้ใช้เวลารวบรวมบรรดาข้อเขียนที่ผมได้เขียนเกี่ยวกับการทำงานของคณะกรรมการฯ มาจัดทำเป็นหมวดหมู่และรวมพิมพ์เป็นเล่มจนแล้วเสร็จลง ก็ด้วยเหตุผลหลัก ๒ ประการคือ

๑. เพื่อประมวลไว้เป็นหมวดหมู่สำหรับการ
สืบค้นและอ้างอิงในอนาคต

๒. เพื่อเผยแพร่ไปยังองค์กร สถาบัน หน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้องได้ใช้ประโยชน์ต่อไป

ผมหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อ
การทำงานเพื่อเด็ก สตรี และผู้สูงอายุพอสมควร

รักและศรัทธา

(นายวัลลภ ตังคณานุก์)

ประธานคณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน

และผู้สูงอายุ วุฒิสภา

ที่ปรึกษา ผู้อำนวยการ และนักวิชาการประจำคณะกรรมการ

๑. รศ.ดร.สมพงษ์ จิตระดับ	ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
๒. ดร.กมล รอดคล้าย	ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
๓. ดร.นภาศรี มณีวงศ์	ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
๔. นายเกื้อ แก้วเกต	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๕. นางปริศนา พงษ์ทัดศิริกุล	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๖. แพทย์หญิงวันดี โภคะกุล	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๗. นางวิสา เบ็ญจะมโน	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๘. นายศุภชัย สติรศิลป์	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๙. นางอุบล หลิมสกุล	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๑๐. นางทิชา ฒ นคร	นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
๑๑. นายสันติสุข สันติศาสนสุข	นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
๑๒. นางอารมณ มีชัย	นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
๑๓. นางสาวรังสิมา ติมปีสวัสดิ์	นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
๑๔. นางสาวจินตนา กลั่นทรานนท์	นักวิชาการประจำคณะกรรมการ

(๔)

เจ้าหน้าที่กลุ่มงานคณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ
สำนักกรรมการ 2 สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

๑. นางพิมพ์วรรณ อุณาอุต	ผู้อำนวยการกลุ่มงาน
๒. นางสาวศิริพร ภิญโญสิริธร	วิทยาการ
๓. นางสาวธนยา นีวเวศน์	นิติกร
๔. นางสาวจินดา สัตยาริฐานวณิชย์	นิติกร
๕. นางสาวกนกพร ศรีแดง	ธุรการ

สารบัญ

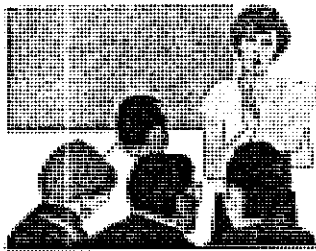
	หน้า
บทที่ว่าด้วย งานเพื่อเด็ก สตรีและผู้สูงอายุ	
-ผลงานด้านเด็ก สตรีและผู้สูงอายุ วุฒิสภา ปี๒๕๔๔	๑
-ผลงานด้านเด็ก สตรีและผู้สูงอายุ วุฒิสภา ปี๒๕๔๕	๖
-เด็กไร้สัญชาติ	๑๖
-การค้าประเวณีเด็ก	๒๐
-เด็กในสถานพินิจ	๒๕
-สื่อกับเด็กและสตรี	๒๘
-การจัดระเบียบสังคม	๓๒
-วุฒิทำโพลล์เยาวชน	๓๖
-วุฒิจัดระเบียบสื่อลามกอนาจาร	๔๐
-โทรศัพท์หน้าเหลืองชายเช็กส์	๔๔
-ฟันแล้วทิ้ง ผู้หญิงจะอย่างไร	๔๘
-พลังแม่บ้านเพื่อเด็กและสังคม	๕๑
-พรบ. ผู้สูงอายุ	๕๗
บทที่ว่าด้วย งานสัญจรศึกษา	
-สมาชิกวุฒิสภาดูงานกลางคืน	๖๒
-ผู้สูงอายุและเด็กในเรือนจำ	๖๗

-ร่วมใจช่วยเหลือเด็กศรีสะเกษ	๗๑
-วุฒิฟังความเห็นที่พัฒนาพงษ์	๗๕
-ความคิดเห็นของหญิงบริการ	๗๘
-ห้องกุหลาบขาว	๘๒
-แนวคิดพัฒนาสังคม	๘๖
-สถานการณ์เด็กในกัมพูชา	๙๐
-องค์กรเพื่อเด็กเร่ร่อนในเขมร	๙๔
-ที่เค็ดแม่หญิงลาว	๙๗

บทที่ว่าด้วยบุคคลในคณะกรรมการฯ

-ครูหยุดกับกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา	๑๐๑
-สว.ดร. หญิงแห่งวุฒิสภา	๑๐๕
-สว.ระเบียบรัตน์ พงษ์พานิช	๑๐๘
-สว.สุนีย์ อินฉัตร	๑๑๗

บทที่ว่าด้วย งานเพื่อเด็ก สตรี และผู้สูงอายุ

ผลงานวุฒิด้านเด็ก สตรีและผู้สูงอายุ ปี

๒๕๔๔

ในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติที่ผ่านมา “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องในกิจการที่เกี่ยวกับเด็ก เยาวชน สตรีและผู้สูงอายุ มาโดยตลอด ตั้งแต่ในเรื่อง

๑. การรณรงค์เรื่องสิทธิเด็กในต่างจังหวัด ได้แก่ จังหวัดเชียงราย สกลนคร และลพบุรี เป้าหมายเพื่อระดมความคิดของเยาวชน ประชาชน องค์กร เอกชนและหน่วยงานรัฐ ในการมองถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นต่อเด็กและเยาวชนในจังหวัดนั้น ๆ รวมทั้งร่วมกันเสนอแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ในการดำเนินการทั้ง ๓ จังหวัดที่ผ่านมาส่งผลให้ทุกส่วนในพื้นที่เกิดความตื่นตัวและดำเนินการวางแผนร่วมกันทำงานเพื่อเด็กและเยาวชนขึ้นในจังหวัดของตน

๒. ดำเนินการ “ตั้งกระทู้” เร่งรัดให้เกิดการดำเนินการเพื่อเด็กและสตรีขึ้น โดยมีการตั้งกระทู้ถามรวม ๔ กระทู้ ได้แก่ “การดูแลเด็กด้อยโอกาสในสังคมไทย” “การดูแลเด็กในกระบวนการยุติธรรม” “ปัญหาการทำแท้ง

ของเยาวชนสตรี” และ “กิจกรรมสำหรับนิสิตนักศึกษา” การตั้งกระทู้ถามเหล่านี้มีผลในการสื่อให้รัฐมนตรีที่ดูแลเรื่องนั้นๆ ได้ทราบถึงสถานการณ์ปัญหาที่เป็นจริงและมีส่วนกระตุ้นให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องได้เร่งดำเนินการป้องกันและแก้ไข ต่อไป

๓. ดำเนินการศึกษาประเด็นสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อเด็กสตรี โดยศึกษาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ๒ เรื่องได้แก่ “สถานการณ์และปัญหาเยาวชนเสพติดในเด็ก และเยาวชน” และ “การพัฒนาศักยภาพสตรี ในด้านเศรษฐกิจสังคมและการเมือง” ซึ่งทั้งสองเรื่องดังกล่าวอยู่ในระหว่างการตีพิมพ์เพื่อเผยแพร่และส่งไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ต่อไป

๔. ดำเนินการสอบสวนกรณีที่ประชาชนร้องเรียนเข้ามา ที่ดำเนินการเสร็จสิ้นลงแล้ว ได้แก่

-กรณีฮัลโหล ๑๕๐๐ ที่เป็นเหตุให้เกิดการล่อลวงเด็กหญิงไปข่มขืนและฆ่าผลก็คือองค์การโทรศัพท์และบริษัทที่สัมปทานคลื่น ได้รับปากและดำเนินการตั้งศูนย์รับฟังและป้องกันขึ้นตลอด ๒๔ ชั่วโมง พร้อมทั้งจัดทำคู่มือการป้องกันให้ปฏิบัติกันอย่างทั่วถึง

- กรณีนายตำรวจยศ พล.ต.ท.แบล็คเมล์ สดท.หญิงเพื่อขอมีเพศสัมพันธ์ด้วย ผลก็คือการสั่งพัก

ราชการและตั้งกรรมการสอบ พร้อมแจ้งข้อหาให้มีการ
แก้ต่างภายใน ๑๕ วัน ความคืบหน้าสำนักงานตำรวจจะแจ้ง
ให้ทราบต่อไป

- กรณีหญิงสาวถูกพนักงานรถไฟข่มขืน ผลก็คือ
ตำรวจรถไฟแจ้งความดำเนินคดีกับพนักงานรถไฟใน
ข้อหาข่มขืนแล้ว รวมทั้งการรถไฟแห่งประเทศไทยได้
รับปากจัดทำสัญญาณไฟฉุกเฉินในที่นอนผู้โดยสารและ
เปลี่ยนพนักงานปูที่นอนเป็นสตรี

๕. คำเนิการเร่งรัดให้ส่วนราชการปฏิบัติงานเพื่อเด็ก
และสตรี ที่ผลักดันต่อเนื่องจนบังเกิดผลสำเร็จในระดับหนึ่งมี
๓ กรณีดังนี้

- เสริมนโยบายการจัดระเบียบสังคม ด้วยการ
จัดสำรวจความคิดเห็นของเยาวชนทั่วประเทศ ผลก็คือ
มากกว่าร้อยละ ๕๐ ที่สนับสนุนนโยบายจัดระเบียบสังคม
ขณะเดียวกันได้จัดการสัมมนาในหัวข้อเดียวกัน จนได้
ข้อเสนอส่งไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้
ดำเนินการในสามประเด็นคือ หนึ่ง...จัดการอย่างเด็ดขาดกับ
สถานบริการที่ทำผิดกฎหมาย สอง...เร่งออกพระราช
กฤษฎีกากำหนดโซนนิ่งสถานบริการ สาม...แก้ไขพระราช
บัญญัติสถานบริการ ปี ๒๕๐๘ ให้ทันสมัยยิ่งขึ้น

-ผลักดันให้จัดการกับสื่อลามกและสื่อเร้า
 ความรุนแรง โดยสัมมนาจนได้ข้อเสนอแนะส่งไปยัง
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในสามประเด็นด้วยกัน
 คือ หนึ่ง...เร่งกวาดล้างเจ้าหน้าที่ตำรวจให้จัดการกวาดล้างสื่อ
 ลามกอย่างจริงจัง สอง...ปรับเครื่องมือและวิธีการให้ตำรวจ
 สามารถจัดการกับสื่อลามกที่แพร่หลายทางอินเทอร์เน็ต
 สาม...แก้ไขพระราชบัญญัติปรามการทำให้แพร่หลายและ
 การค้าวัตถุอันลามก ปี ๒๕๗๑ พระราชบัญญัติภาพยนตร์
 ปี ๒๕๗๓ พระราชบัญญัติการพิมพ์ปี ๒๕๗๔ และพระราช
 บัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ ปี ๒๕๗๔

-ผลักดันให้จัดการกับ “สมุดโทรศัพท์
 หน้าเหลืองฉบับภาษาอังกฤษ” ที่ปล่อยให้มีการโฆษณาที่สื่อ
 ไปในทางให้ใช้บริการทางเพศ ผลก็คือทางบริษัทที่ได้รับ
 สัมปทานจัดพิมพ์และองค์การโทรศัพท์ที่เป็นเจ้าของได้
 ประกาศต่อสาธารณะว่าจะไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นอีก
 ต่อไป ส่วนการดำเนินการตามระเบียบราชการนั้นกำลัง
 รอผลอยู่ว่าระดับบริหารจะดำเนินการเช่นไรกับความ
 ผิดพลาดที่เกิดขึ้น

เหล่านี้คือผลการดำเนินการที่ “คณะกรรมการสิทธิการก
 การสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้มุ่งเน้นทำงาน

อย่างต่อเนื่องเรื่อยมา โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการก่อเกิดสิ่งที่ดีมีประโยชน์ต่อเด็ก เยาวชน สตรีและผู้สูงอายุ ตามเจตจำนงค์ที่ร่วมกันตั้งความหวังไว้

หากมีสิ่งใดที่คิดว่า “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” จะดำเนินการที่เป็นคุณประโยชน์ต่อสังคมได้ ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่มาถึงย่อมจักเป็นประโยชน์ยิ่ง

→ → → → → →

เฉลิมวิทย์ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๔

ผลงานด้านเด็ก สตรีและผู้สูงอายุ วุฒิสภา

ปี ๒๕๔๕

นับแต่ผมได้รับการยอมรับจากเพื่อน ๆ ใน “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ให้เป็น “ประธานคณะกรรมการฯ” มีระยะเวลาดำรงตำแหน่ง ๒ ปี คือ นับตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๔๔ ถึง สิงหาคม ๒๕๔๖ บัดนี้ผมได้ทำหน้าที่มาครบ ๑ ปี ขอถือโอกาสนี้รายงานผลการทำงานผ่าน “สารวุฒิสภา” ดังนี้

๑. ประชุมคณะกรรมการฯรวมทั้งสิ้น ๓๔ ครั้ง

(ครั้งที่ ๑ วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ - ครั้งที่ ๓๔ วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๕)

๒. การตั้งกระทู้ถามต่อรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสิ้น ๕ กระทู้ (ที่ได้รับการตอบแล้ว)

-เรื่อง “นโยบายการศึกษาเพื่อเด็ก ก้อยโอกาส”

สว.วัลลภ ตังคณานุรักษ์

-เรื่อง “การแก้ไขปัญหาคาการทำแท้งของเยาวชน”

สว.วัลลภ ตังคณานุรักษ์

-เรื่อง “เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ” สว.สุณีย์ อินฉัตร

-เรื่อง "การจัดระเบียบบั้งลม ๔ จังหวัดชายแดนภาคใต้" สว.พัชรุดีน บอดอ

-เรื่อง "ปัญหาการดูแลนิสิตนักศึกษา" สว.วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์

๓. จัดการสัมมนาภายในกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น ๕ ครั้ง

-วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๔ เรื่อง "บทบาทเยาวชนกับการจัดระเบียบบั้งลม" (จัดร่วมกับคณะทำงานด้านเด็ก)

-วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๕ เรื่อง "ปัญหาสื่อลามกและสื่อรุนแรง ทางออกอยู่ที่ไหน" (จัดร่วมกับคณะทำงานเด็กและศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก กระทรวงศึกษาธิการ)

-วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เรื่อง "เด็กกับภาวะสงคราม" (จัดร่วมกับคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

-วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เรื่อง "นักการเมืองรุ่นใหม่กับการปกป้องคุ้มครองเด็ก" (จัดร่วมกับคณะทำงานด้านเด็กและสขช.)

-วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๕ เรื่อง “พันธมิตรเพื่อนหญิง พันชกิจร่วมกัน”(จัดร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ)

-วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ เรื่อง “ความคืบหน้าพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ” (จัดร่วมกับสถาบันเวชศาสตร์ผู้สูงอายุ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข)

-วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๕ เรื่อง “ฟินแล้วทิ้ง ผู้หญิงจะทำอย่างไร”

-วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เรื่อง “สื่อ...สร้างเสริมหรือเพิ่มภัยให้เด็กและสตรี”(จัดร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ)

-วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๕ เรื่อง “การประสานหน่วยงานเพื่อป้องกันและช่วยเหลือหญิงไทยมิให้ประสบปัญหาในต่างแดน” (จัดร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ)

๔. จัดสัมมนาที่ต่างจังหวัด รวมทั้งสิ้น ๖ ครั้ง

-วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ เรื่อง “ปัญหาเด็กลพบุรี แนวทางการป้องกันแก้ไข”(จัดที่จังหวัดลพบุรี ร่วมกับองค์การยูนิเฟรม)

-วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๔ เรื่อง “องค์กรท้องถิ่นกับการปกป้องคุ้มครองเด็ก” (จัดที่จังหวัดสมุทรสงครามร่วมกับกรมประชาสัมพันธ์)

-วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ เรื่อง “บทบาทสตรีในการปกป้องคุ้มครองเด็ก”(จัดที่จังหวัดขอนแก่น ร่วมกับกรมประชาสัมพันธ์)

-วันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๕ เรื่อง “สิทธิเด็กกับการมีส่วนร่วมของชุมชน”(จัดที่จังหวัดอุบลราชธานี ร่วมกับสยช.)

-วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๕ เรื่อง “การปกป้องคุ้มครองเด็กโดยผู้นำชุมชน” (จัดที่จังหวัดศรีสะเกษ ร่วมกับกรมประชาสัมพันธ์)

-วันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๕ เรื่อง “เด็กกับกระบวนการยุติธรรม” (จัดที่จังหวัดเพชรบุรี ร่วมกับ สยช. และศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก กระทรวงศึกษาธิการ)

๕. สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รวมทั้งสิ้น ๖ ครั้ง

-วันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ เรื่อง “แนวคิดในการทำงานเพื่อเด็กและสตรี”(พูดคุยกับศูนย์สตรีศึกษา ม.เชียงใหม่ และอาสาสมัครกฎหมายเพื่อผู้หญิง)

-วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เรื่อง “เครือข่ายสตรีภาคเหนือ” (พูดคุยกับประธานเครือข่ายแม่หญิงล้านนา)

-วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๕ เรื่อง “การป้องกันการละเมิดทางเพศต่อเด็กและสตรี”(พูดคุยกับองค์กรสตรีด้านแรงงาน ๗ องค์กร)

-วันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๕ เรื่อง “การผลักดัน ร่าง พ.ร.บ.ผู้สูงอายุ พ.ศ. ....” (พูดคุยกับหน่วยงานรัฐและองค์กรพัฒนาเอกชนด้านผู้สูงอายุ ๘ องค์กร)

-วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ เรื่อง “ปัญหาหญิงไทยในต่างแดน”(พูดคุยกับเลขาธิการเครือข่ายหญิงไทยในยุโรป)

-วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๕ เรื่อง “แนวทางการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี”(พูดคุยกับผู้แทนหญิงค้าบริการและองค์กรเอ็มพาวเวอร์)

๖. การศึกษาดูงานภายในประเทศ รวมทั้งสิ้น ๖ ครั้ง

-วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๕ ดูงานเกี่ยวกับเด็กและสตรี

“บ้านอุปถัมภ์เด็ก มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก”

“ครูตำรวจรถไฟข้างถนน”

“บ้านเตี้ย ก่อ อนุญาโทและบ้านพักเด็ก ไร่ที่ ฟัง
กรมประชาสงเคราะห์”

“ตึกร้างที่พักเด็กเร่ร่อน”

“อาร์ซีเอ”

“ซอยควาบอย”

-วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ ดูงานสถานสงเคราะห์
เด็ก

“สถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ภาคตะวันออก
เชียงใหม่ จ.ขอนแก่น”

-วันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๕ ศึกษางานเกี่ยวกับผู้ต้องขัง
สตรีและผู้สูงอายุ

“เรือนจำกลางคลองเปรม”

“ทัณฑสถานหญิงกลาง”

“สถานเลี้ยงดูถูกผู้ต้องหาหญิงกลาง”

-วันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ดูงานเกี่ยวกับเด็กหญิง
ต้องคดี

“สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก บ้านปราณี”

-วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ดูงานเกี่ยวกับเด็กชาย
ต้องคดี

“สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก บ้านเมตตา”

-วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๕ คูงานเกี่ยวกับเด็กชาวเขา
“โรงเรียนบ้านหนองจาน จ.เพชรบุรี”

๗. การศึกษาคูงานต่างประเทศ รวมทั้งสิ้น ๔ ครั้ง

-วันที่ ๒๗ - ๒๘ มกราคม ๒๕๔๕ คูงานที่ประเทศพม่า

-วันที่ ๑๘ - ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๕ คูงานที่ประเทศลาว

-วันที่ ๑๖ - ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๕ คูงานที่ประเทศ

เยอรมัน , ออสเตรีย

-วันที่ ๑๐ - ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ คูงานที่ประเทศ

กัมพูชา

๘. การจัดทำเอกสารรูปเล่ม รวมทั้งสิ้น ๓ ฉบับ

-เล่มที่หนึ่ง “อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก สตรี ผู้สูงอายุ
และผู้พิการ”

(พิมพ์ร่วมกับศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก กระทรวงศึกษาธิการ)

-เล่มที่สอง “สิทธิเด็ก สตรี ผู้สูงอายุและผู้พิการ

ในรัฐธรรมนูญ”

(พิมพ์ร่วมกับศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก กระทรวง
ศึกษาธิการ)

-เล่มที่สาม“สถานการณ์ปัญหาบ้านต่อเด็กและ
เยาวชนในประเทศไทย” (พิมพ์ร่วมกับ สยช.)

๕. การแถลงข่าว รวมทั้งสิ้น ๑๒ ครั้ง

-กรณี “การจัดระเบียบสังคม”

-กรณี “โพลล์สำรวจความเห็นเยาวชนต่อการ
จัดระเบียบสังคม”

-กรณี “สื่อลามกอนาจารในรูปแบบต่าง ๆ”

-กรณี “สมุดปกเหลืององค์การโทรศัพท์ โฆษณา
ขายบริการทางเพศ”

-กรณี “สถิติเด็กค้าบริการทางเพศในประเทศไทย”

-กรณี “ตำรวจละเมิดให้ถ่ายภาพการล่อซื้อหญิง
บริการ”

-กรณี “การแก้ไขปัญหาเด็กสถานพินิจ”

-กรณี “เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พ.ร.บ. ผู้สูงอายุ”

-กรณี “คู่มือวัยใส”

-กรณี “เด็กชาวเขาไร้สัญชาติ”

-กรณี “การบวชสามเณรและภิกษุณี”

-กรณี “ปัญหาหญิงไทยในต่างแดน”

๑๐. เชิญเข้าชี้แจงต่อคณะกรรมการฯ รวมทั้งสิ้น

๑๒ กรณี

-กรณี “การช่วยเหลือครอบครัวเด็ก จากอุทกภัยที่เพชรบูรณ์”

-กรณี “ยาเสพติดชนิดใหม่ที่ผสมระหว่างยาแก้ไอกับน้ำอัดลม”

-กรณี “พนักงานรถไฟข่มขืนผู้โดยสาร”

-กรณี “นายตำรวจข่มขู่ละเมิดทางเพศตำรวจหญิงชั้นผู้น้อย”

-กรณี “นายตำรวจหลอกหลวงนักศึกษาสาวราชภัฏ”

-กรณี “การไล่เด็กอาชีวะ ๑๒๗ คน ออกจากสถานศึกษา”

-กรณี “การเผยแพร่หนังสือคู่มือวัยใส”

-กรณี “การดูแลเด็กในสถานพินิจ”

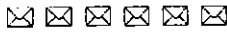
-กรณี “การย้ายบ้านเด็กอ่อนพญาไท”

-กรณี “การดูแลหญิงไทยในต่างแดน”

-กรณี “การสนับสนุนวัดไทยในต่างแดน”

-กรณี “การเลือกปฏิบัติต่อสตรี เกี่ยวกับการเกษียณอายุทำงาน”

เมื่ออ่านแล้ว มีข้อเสนอแนะที่จะให้ผมดำเนินการขึ้น
เพื่อเด็ก เยาวชน สตรีและผู้สูงอายุ ขอได้ประสานติดต่อมายัง
ผมโดยตรงที่ “วุฒิสภา”

สารวุฒิสภา กันยายน ๒๕๔๕

เด็กไร้สัญชาติ

ศุกร์ที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ ที่ผ่านมา “กลุ่มศิลปวัฒนธรรมกระเจงกา” ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนในสังกัดของ “มูลนิธิโกมล คีมทอง” ที่ได้รุกเข้าทำงานดูแลช่วยเหลือเด็ก ๆ ชาวเขาในพื้นที่ ต.แม่ยาว อ.เมือง จ.เชียงรายมานานหลายปี ได้นำเด็กชาวเขาจำนวน ๗๐ ชีวิต เดินทางสู่เมืองหลวงเพื่อยื่นหนังสือให้แก่ ดร.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ที่ทำเนียบรัฐบาลในช่วงเช้า จากนั้นในช่วงบ่ายได้เดินทางมายังรัฐสภาเพื่อยื่นหนังสือให้แก่ผมในฐานะ “ประธานคณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุวุฒิสภา”

สาระสำคัญในหนังสือที่ผู้แทนเด็กชาวเขาเรียกร้องถึงนายกรัฐมนตรีและผมนั้น มีใจความโดยสังเขป ดังนี้

“...เนื่องจากปัจจุบันมีเด็กชาวเขาและเด็กอื่นๆ จำนวนหลายหมื่นคนที่เกิดในประเทศไทยต้องกลายเป็นเด็กไร้สัญชาติและต้องตกอยู่ในฐานะเป็น “ผู้หลบหนีเข้าเมือง” ด้วยเหตุผลที่เด็กเหล่านี้มีบิดาและมารดาเป็นผู้เข้าเมืองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย สถานะของเด็กเหล่านี้จึงตกอยู่ในสภาพที่ไร้ความมั่นคงทางสังคมทุกด้าน ขาดโอกาสในการพัฒนา

คุณภาพชีวิตอย่างครบถ้วน รวมถึงไม่ทราบว่าอนาคตนั้นจะเป็นเช่นไร...”

รศ.ดร.พันธ์ทิพย์ กาญจนจิตรา สายสุนทร อาจารย์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่มีประสบการณ์ทำงานในฐานะประธานคณะกรรมการดูแลเรื่องสัญชาติของเด็ก ในรัฐบาลชุดต่าง ๆ ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมไว้ว่า “เด็กชาวเขาจำนวนมากในจังหวัดเชียงรายมีพ่อและแม่อพยพมาอยู่ในไทยและมีลูกในแผ่นดินไทยแต่ไม่ได้นำลูกมาแจ้งเกิด เด็กชาวเขาเหล่านี้มีความผูกพันกับประเทศไทย การที่ให้เราไร้สัญชาติและมีความพยายามจะผลักดันให้ออกไปจากประเทศไทยไปนั้น จะกลายเป็นการผลักดันให้เขาไปสู่ความตาย เด็กเหล่านี้เกิดในไทย เป็นเด็กไทย พูดภาษาไทย กลมกลืนกับวัฒนธรรมไทย ซึ่งตาม พรบ.สัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ แก้ไขปี ๒๕๓๕ ให้เด็กเหล่านี้เป็นคนไทย แต่ต้องมีมติคณะรัฐมนตรีมารองรับ ซึ่งที่ผ่านมาทำมาในหลายรัฐบาลแล้ว แต่ขณะนี้ก็ยังมีเด็กตกค้างไม่ได้สัญชาติไทยอีกหลายหมื่นคน สิ่งที่น่าเป็นห่วงก็คือ มติคณะรัฐมนตรีได้ระบุว่าคนต่างด้าวที่เข้ามาในประเทศไทยในปี ๒๕๒๘ จะครบกำหนดที่ต้องถูกผลักดันให้ออกจากประเทศไทยในวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๕ นี้ ทำให้ไม่มีความชัดเจนว่าเด็กเหล่านี้จะ

เป็นอย่างไร จึงขอเรียกร้องให้นายกรัฐมนตรีเข้ามาจัดการ
แก้ไขปัญหานี้โดยเร็ว”

ขณะที่ผู้แทนเด็กชาวเขาได้ยื่นหนังสือแก่ผมนั้นมีเพื่อนๆ สมาชิกวุฒิสภาจำนวนหนึ่งได้แก่ สว.อรรถญา สุชนิด
สว.สงวน นันทชาติ สว.ประทีป อึ้งทรงธรรม และ
สว.เดือนใจ ศิเทศก์ ร่วมกันรับข้อเรียกร้องเหล่านั้น ช่วง
เวลานั้นผมสังเกตเห็นดวงตาที่แจ่มใสของเด็ก ๆ ชาวเขาทั้ง
หลายเพ่งมองมาด้วยความหวังว่า “พวกเราจะเป็นส่วนหนึ่ง
ที่สร้างความสมหวังให้แก่พวกเขาได้”

ภารกิจที่ได้รับร้องเรียนมานั้นเป็นเรื่องสำคัญมาก
เพราะเกี่ยวข้องกับชีวิตของเด็ก ๆ หลายหมื่นคนที่กำลัง
เคืองกว้างไม่รู้ว่าจะอนาคตของตัวเองนั้นจะเป็นเช่นไร ดังนั้น
สิ่งที่จำเป็นเร่งด่วนในฐานะประธานคณะกรรมการ
กิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา สามารถดำเนินการ
ได้ในเวลาที่รวดเร็วก็คือ

๑. ทำจดหมายไปยังนายกรัฐมนตรีให้หาทางดำเนินการ
การแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยด่วนตั้งที่รัฐบาลหลายยุค
หลายสมัยได้ดำเนินการช่วยเหลือเด็กๆ ที่ไร้สัญชาติให้ได้รับ
สัญชาติไทยมาแล้วเป็นจำนวนมาก

๒. คำเนินการแต่งตั้ง “คณะอนุกรรมการ” ขึ้น
พิจารณา พรบ.สัญชาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ และฉบับแก้ไขปี
๒๕๓๕ เพื่อหาข้อเสนอละเตรียมการผลักดันให้มีการ
แก้ไขกฎหมายในการช่วยเหลือเด็ก ๆ ที่เกิดในไทยแต่
ไร้สัญชาติไทย ให้ได้รับสัญชาติไทยและเป็นคนไทยอย่าง
เต็มภาคภูมิต่อไป

๒๒ ๒๒ ๒๒ ๒๒ ๒๒

เดลินิวส์ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔

การค้าประเวณีเด็ก

ศุกร์ที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๕ ที่ผ่านมา เวทีวุฒิสภาได้มีการพิจารณาญัตติสำคัญ ๒ เรื่องที่สมาชิกได้เสนอเข้าสู่ที่ประชุม ญัตติแรกเสนอโดย สว.สันติภาพ อินทรพัฒน์ ญัตติสองเสนอโดย สว.พิชัย จำเพชร และสว.มนตรี สันทวิชัย ที่เน้นให้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาโสเภณีเด็กและภาพรวมโสเภณีในสังคมไทย

ผมเองในฐานะที่ดำรงตำแหน่ง “ประธานคณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ซึ่งที่ประชุมใหญ่มีมติให้รับทั้งสองเรื่องรวมเข้าเพื่อไปดำเนินการพิจารณาศึกษาและหาข้อเสนอแนะให้ครอบคลุมทั้งในด้านการป้องกัน การช่วยเหลือ การบำบัดฟื้นฟูและให้การพัฒนา ทั้งนี้เพราะสภาพปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องที่ดำรงอยู่ในประเทศของเราอย่างยาวนาน ทั้งยังมีแนวโน้มที่จะกลับมากลายเป็นปัญหาที่ซับซ้อนและรุนแรงเพิ่มขึ้นอีกครั้งในอนาคต

ในวันดังกล่าว ผมก็ได้ทำหน้าที่ลุกขึ้นอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องนี้ในบางประเด็น เพื่อชี้ให้เห็นและตระหนักถึงความสำคัญที่จะต้องศึกษาเรื่องนี้อย่างจริงจัง

แต่เนื่องจากเวลาที่จำกัด ทำให้ไม่สามารถลงรายละเอียดได้มากนัก ผมจึงขอนำสาระที่ได้อภิปรายมาเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ขึ้นและนำเสนอไว้ ณ ที่นี้ ดังนี้ครับ

ประเด็นที่หนึ่ง ในเวทีของการทำงานเพื่อสังคมทั้งระดับประเทศและระดับนานาชาติ จะไม่เรียกหญิงหรือเด็กที่ทำงานลักษณะนี้ว่า “โสเภณี” เพราะคำๆ นี้เป็นคำที่สื่อไปทางดูถูกและมีความหมายเป็นนัยว่าหมายถึง “หญิงคนชั่ว” ทั้ง ๆ ที่พวกเธอเหล่านั้นต้องเข้ามาประกอบอาชีพเหล่านี้ด้วยสาเหตุต่าง ๆ กัน เช่นเพราะความจำเป็น ความยากจน ความรู้ น้อยและไม่เท่าทัน ถูกบังคับ ถูกหลอกลวง ดิคาเสพติด ฯลฯ ในทางสากลจึงให้เรียกเธอเหล่านี้ว่า “ผู้ค้าประเวณี” หรือ “ผู้ถูกนำมาค้าประเวณี”

ประเด็นที่สอง กล่าวจำเพาะ “เด็กที่เข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี” นั้น ผมได้จำแนกให้ที่ประชุมได้เห็นรูปธรรมว่า ในสังคมไทยของเราได้ผ่านมาถึง ๖ ยุคแล้ว ดังนี้

ยุคแรก เรียกว่า “ยุคสุ่มเสี่ยงเข้ามาหางานทำในเมือง” โดยเด็กหญิงชนบทจำนวนมากได้เข้าสู่เมืองหลวงเพื่อหางานทำ แต่จำนวนมากได้ถูกหลอกและส่งให้ไปค้าประเวณี ยุคนี้มีข้อมูลเป็นจำนวนมากที่รับรู้กันทั่วไปว่า

“การซ่อมให้เด็กกลัวและยอมรับแขก เป็นขั้นตอนแรก ๆ ที่เด็กต้องถูกกระทำกันแทบทุกคน”

ยุคสอง เรียกว่า “ยุครูกหาเด็กในชุมชน” เมื่อแหล่งค้ากามใดได้เด็กมาไว้คอยบริการ ชายนักเที่ยวจะมาใช้บริการกันมาก ทำให้เกิดบรรดานายหน้าที่พักันรูกหาเด็กตามชุมชนและหมู่บ้านต่าง ๆ เข้าป้อนแหล่งค้ากาม จนถึงขั้นมีการจ่ายเงินล่วงหน้าให้แก่พ่อแม่เด็กไว้ก่อนแล้วค่อยมารับตัวเด็กไปเมื่อจบการศึกษาภาคบังคับ วิธีการเช่นนี้เป็นที่มาของตำนานคำว่า “ตกเขียว” นั่นเอง

ยุคสาม เรียกว่า “ยุคขายเลือดในอก” ยุคนี้เกิดขึ้นเพราะมีพ่อแม่จำนวนไม่น้อย ทำหน้าที่เป็นนายหน้าพาลูกไปขายยังแหล่งค้ากามโดยตรง เพราะจะได้เงินมากกว่าการขายผ่านนายหน้า ยุคนี้เคยเกิดปรากฏการณ์ที่เป็นข่าวสะเทือนใจยิ่งนัก ความว่าเด็กถูกช่วยฟื้นมาจากแหล่งค้ากามและไปอยู่ในความดูแลขององค์กรพัฒนาเอกชนแห่งหนึ่ง ต่อมาไม่กี่วันพ่อแม่เด็กได้เดินทางมายังองค์กรแห่งนั้น อ่อนวอนให้เด็กตามพ่อแม่กลับไป คีที่มีการสืบรู้ก่อนว่าที่เดินทางมานั้นเพื่อต้องการพาเด็กส่งกลับคืนไปยังแหล่งค้ากามเดิมเนื่องจากเด็กยังทำเงินได้ไม่พอกับค่าตัวที่พ่อแม่รับไป ทางองค์กรจึงพาเด็กหลบไปอยู่ยังสถานที่อื่นได้ทัน

ยุคสี่ เรียกว่า “ยุคหลอกต้อนเผ่าพันธุ์” ยุคนี้นับเป็นอีกยุคของความวิปริตทางเพศในกลุ่มชาชนักเที่ยว เพราะเกิดกระแสความต้องการในการมีประเวณีกับเด็กสาวเขาเผ่าต่าง ๆ ทำให้นายหน้าเดินทางไปติดต่อหาเด็กชนเผ่าเข้าป้อนแหล่งค้ากาม ยุคนี้นี้มีข่าวปรากฏขึ้นคราวหนึ่งในการรุกเข้าช่วยเด็ก ๆ จากแหล่งค้ากาม สถานที่แห่งนั้นพบโทษกระดาศเขียนด้วยลายมือเป็นบัญชีติดต่อให้นายหน้าหาเด็กมาให้ โดยระบุว่าต้องการเด็กชนเผ่าต่างๆไม่เว้นแม้แต่ชาวผีตองเหลือง

ยุคห้า เรียกว่า “ยุคนำเข้าและส่งออก” ยุคนี้นี้มีกระบวนการนำเข้าเด็กพม่า ลาว เขมร จีน เพื่อมาสนองแหล่งค้ากามในเมืองไทยและส่งผ่านไปยังประเทศต่าง ๆ ได้แก่ ไต้หวัน มาเลเซีย ญี่ปุ่น เยอรมัน ฯลฯ และหากกล่าวถึงการค้าประเวณีหญิงทั่วไปด้วยแล้ว หญิงต่างชาติ เช่น สาวจีน สาวอุซเบกิสถาน สาวเยอรมัน ได้ถูกนำเข้ามาค้าประเวณีในประเทศไทยด้วยเช่นกัน ซึ่งทราบมาว่าเป็นที่นิยมอย่างมาก

ยุคหก เรียกว่า “ยุคค้าประเวณีกึ่งสมัครใจ” ยุคนี้นี้เกี่ยวข้องกับเยาวชนไทยโดยตรง เพราะกลุ่มนี้คือการบริโภคแต่งตั้งตามแฟชั่น เทียวเตร์ ใช้สิ่งของฟุ่มเฟือย ทำให้

ต้องการ “เงิน” มาเพื่อใช้จ่ายสนองตอบความต้องการ “การค้าประเวณี” จึงเกิดขึ้นและแพร่หลายออกไปอย่างน่าตกใจ ข้อมูลภาคสนามที่ “ครูข้างถนน” ได้สำรวจเชิงลึกและสิ่งทีเเวที่สัมมนาเยาวชนได้นำเสนอออกมาสอดคล้องต้องกันว่า การขายบริการทางเพศของเยาวชนเพื่อเงินนั้นมีอยู่จริงและมีอยู่ทั่วไปในกรุงเทพฯ และจังหวัดต่าง ๆ

ยุคห้าและยุคหกนี้ ยังอยู่ในช่วงเวลาปัจจุบัน (ในที่นี้ผมจะกล่าวถึงการค้าประเวณีเด็กชายไว้ก่อน ไว้โอกาสต่อๆ ไปจะนำเสนอให้ทราบเป็นการเฉพาะ)

เหล่านี้คือสาระที่ผมได้อภิปรายในเวทีวุฒิสภา และได้สรุปลงท้ายด้วยการขอรับเอาญัตตินี้เข้าสู่การศึกษาใน “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ที่ผมเป็นประธานอยู่ ซึ่งคาดหมายว่าในเวลาไม่กี่เดือนข้างหน้า ผลการศึกษาที่ครอบคลุมประเด็นต่างๆ จะแล้วเสร็จลง และนำเสนอต่อที่ประชุมใหญ่วุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไป

แล้วผมจะนำผลการศึกษาเหล่านั้นมาสรุปเผยแพร่ใน
โอกาสต่อไป

❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖

เคลทินิวส์ ๑๑ , ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔

เด็กในสถานพินิจ

“สถานพินิจ” เป็นถ้อยคำที่ย่อมาจากชื่อเต็มคือ “สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน” ปัจจุบันอยู่ในสังกัด “กระทรวงยุติธรรม” ภายใต้การดูแลของ “รมต.จาตุรนต์ ฉายแสง”

“สถานพินิจ” จัดตั้งขึ้นเพื่อ “กักตัวเด็กที่ถูกฟ้องร้องว่ากระทำผิดและเด็กที่ศาลพิพากษาว่ากระทำผิดแล้ว” เอาไว้ตามปรัชญาการตั้งสถานพินิจ ตั้งเพราะหวังว่า “สถานพินิจ” จะเป็นสถานที่บำบัดฟื้นฟูปรับพฤติกรรมเด็กที่กระทำผิดเหล่านั้นให้กลับมาเป็น “เด็กประพฤติดี” คืนกลับสู่ครอบครัวและสังคมต่อไป

แต่ด้วยปัญหาและข้อจำกัดหลายประการเหล่านี้ได้แก่

๑. ทักษะคดีต่อเด็กที่กระทำความผิด ถือเป็นรากเหง้าที่นำมาสู่วิธีคิดและวิธีปฏิบัติต่อเด็กซึ่งยุคแรกๆ ของการมีสถานพินิจนั้น ผู้ที่ดูแลภายในนั้นส่วนหนึ่งจะมีทักษะคดีต่อเด็กว่า “เด็กที่กระทำความผิดคือเด็กเลว ความเป็นเด็กเลวนั้นต้องใช้วิธีการคัดค้านदानและทำให้เข็ดหลาบ” จึงไม่แปลกที่จะเห็นและรับรู้กันอยู่ว่ามีการใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรง ทั้งเหมือนอย่าง

หนักรวมไปถึงการจ้งเคี้ยว (ไม่นับวิธีการให้ ขาใหญ่ซ่อมจนหมอบราบคาบ) ความในข้อนี้ นั่น นำยีนดีที่ภายหลังนี้ได้มีความรุนแรงต่อเด็กกลดน้อยลงและเริ่มก้าวไปสู่การใช้ระบบกระบวนการทางจิตวิทยาและกิจกรรมกลุ่มในการบำบัดและปรับพฤติกรรมเด็กเพิ่มขึ้น

๒. สถานที่ที่คับแคบและไม่เพียงพอ การที่มีจำนวนสถานพินิจน้อยแห่งย่อมไม่ทันกับสถานการณ์ปัญหาที่เด็กกระทำผิดที่ได้ทวีจำนวนมากขึ้น (ระยะหลังเพิ่มมากอย่างน่าใจหายด้วยคดีเกี่ยวกับยาเสพติด) และด้วยความคับแคบของสถานที่ (แคบเพียงใดนั้น อธิบายให้เห็นภาพว่าตอนเข้านอนนั้น ทุกคนต้องนอนตะแคงกันไปตลอดแนว ใครมีเหตุต้องลุกมาเข้าห้องน้ำยามดึกจุดที่เขยนอนนั้นจะหายไปทันที) ความในข้อนี้ นั่นได้นำมาสู่ปัญหาใหญ่มาก ๆ หลายประการคือ

๒.๑ เด็กที่รอคำพิพากษาว่าผิดหรือไม่ผิดต้องอยู่ปะปนกับเด็กที่ถูกตัดสินว่าผิดแล้ว จึงนำพิจารณาว่าเด็กเหล่านี้ต้องถูกปฏิบัติเสมือนผู้กระทำผิด ทั้ง ๆ ที่รัฐธรรมนูญไทย มาตรา ๓๓ วรรคสองได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า... “ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำผิดมิได้”

๒.๒ เด็กเล็กต้องอยู่ปะปนกับเด็กโต ปรากฏการณ์ที่เด็กเล็กถูกเด็กโตเอาเปรียบข่มเหงรังแกจนถึงใช้เป็นที่ระบายอารมณ์ทางเพศและเป็นบริวารรับใช้ในเรื่องต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นบ่อยครั้ง

๒.๓ เด็กทำผิดคดีเล็กน้อยต้องอยู่ปะปนกับเด็กที่กระทำผิดในคดีรุนแรง เช่นคดีมียาบ้าไว้ในครอบครอง ๑ เม็ดอยู่ร่วมกับคดีฆ่าข่มขืน หรือคดีลักทรัพย์เล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่ร่วมกับคดีปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์ เหล่านี้มีส่วนก่อให้เกิดการถ่ายทอด ซึมซับ เรียนรู้ให้แก่เด็กส่วนหนึ่งในการก้าวไปสู่การดำรงชีพในทางที่ผิดได้

ตัวอย่างเหล่านี้ เมื่อนำมาผนวกกับ “การหนีของเด็ก” หรือ “การก่อจราญและเผาหอพักเพื่อหลบหนี” ที่ปรากฏขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ได้เกิดเป็นคำถามขึ้นในความรู้สึกของประชาชนทั่วไปในทำนองที่ว่า “เกิดอะไรขึ้นในนั้น” “มีการทำร้ายเด็กอย่างรุนแรงขึ้นภายในนั้นหรือเปล่า”

“คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ ภูมิสภา” ได้รับทราบเรื่องราวเหล่านี้มาโดยตลอด ทั้งยังได้รับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนทั่วไป ให้ช่วยติดตามเรื่องเหล่านั้น ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้ให้ความสนใจและได้แต่งตั้ง “คณะอนุกรรมการศึกษาและแก้ไขปัญหาเด็กใน

สถานพินิจ” ขึ้น โดยมีมติแต่งตั้งให้ “สว.พิชัย ขำเพชร สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดเพชรบุรี” สว.หนุ่มไฟแรงที่รู้จักและเฝ้าติดตามเรื่องเหล่านี้มาโดยตลอด เป็นประธานคณะอนุกรรมการฯ คณะนี้ซึ่งเขาได้เริ่มต้นด้วยการนำคณะฯ เดินทางไปศึกษาข้อเท็จจริงที่ “สถานพินิจบ้านปราณี (บ้านคูแลเค็กหญิง)” แล้ว และจะเดินทางไป “สถานพินิจบ้านเมตตา (บ้านคูแลเค็กชาย)” อีกแห่งหนึ่งในวันที่ ๒๒ พฤษภาคมนี้ เพื่อให้ได้ข้อมูลรอบด้านในเบื้องต้น ก่อนจะก้าวไปสู่การหาหนทางแก้ไขที่เป็นรูปธรรม เสนอแนะต่อรัฐบาลและส่วนราชการให้ได้ดำเนินการดูแลใส่ใจ บำบัดฟื้นฟูเด็กในสถานพินิจอย่างจริงจังดังปรัชญาที่ตั้งไว้อย่างสวยงามนั้นเสียที

เฉลิมวิทย์ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๔

สื่อกับเด็กและสตรี

สืบเนื่องจากที่มีประชาชนร้องเรียนมายังผมเป็นระยะ ๆ เกี่ยวกับปัญหาที่ “สื่อแขนงต่าง ๆ” ได้เผยแพร่ข่าวสารที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ออกมา โดยเฉพาะกรณีที่ส่งผลกระทบต่อ “เด็ก สตรีและสังคม” ซึ่งสามารถจำแนกออกได้เป็น

๑. สมุดโทรศัพท์ปกเหลือง ได้ลงข้อความเชิญชวนให้เข้าใช้บริการทางเพศกับหญิงค้าบริการทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ กรณีนี้ “คณะกรรมการกิจการสตรีเยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้ดำเนินการขึ้นใน ๓ ลักษณะคือ

-จดหมายถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ให้เร่งดำเนินการตรวจสอบและจัดการ

-เชิญองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ในฐานะเป็นเจ้าของสมุดโทรศัพท์ดังกล่าวเข้าชี้แจงต่อคณะกรรมการฯ

-จัดการแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนให้ทราบถึงธุรกิจการค้าประเวณีที่เผยแพร่ในสมุดโทรศัพท์ดังกล่าว

ผลก็คือ “มีการยอมรับผิดและประกาศอย่างชัดเจนว่า จะไม่มีการลงโฆษณาเช่นนี้อีกในสมุดโทรศัพท์หน้าเหลือง ตลอดไป”

๒. ความลามกที่เผยแพร่มากมายในสื่ออินเทอร์เน็ต กรณีนี้คณะกรรมการฯ ได้จัดการสัมมนาใหญ่ขึ้น โดยเชิญ ผู้ที่เกี่ยวข้องและหน่วยงานทั้งหลายเข้ามาประชุมร่วมกัน กระทั่ง มีผลให้ “สำนักงานตำรวจแห่งชาติ” เร่งกวัดจับและสามารถ จับกุมผู้เผยแพร่ได้หลายราย

๓. การละเมิดสิทธิเด็กและสตรีในสื่อสิ่งพิมพ์และ โทรทัศน์ กรณีนี้ได้ดำเนินการสัมมนาสื่อมวลชนและผู้เกี่ยวข้อง ขึ้นเป็นการเฉพาะ ในวันดังกล่าวได้นักหนังสือพิมพ์ชื่อดังคือ “คุณบุญเลิศ คุชายุทธเดช” จากมติชน “คุณชวรงค์ ลิมป์ปัทมปาณี” จากสภากาการหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย “ดร.วิลาสิณี พิพิษฐกุล” จากคณะนิเทศน์ศาสตร์จุฬาฯ “รศ.ธงทอง จันทรางศุข” จาก อสมท. ฯลฯ

ในวันดังกล่าว นำยินดีที่วิทยากร สื่อมวลชนและผู้เข้าร่วมสัมมนาทั้งหลายได้สะท้อนถึงสภาพการณ์ต่าง ๆ ออกมา มีตั้งแต่คำถามที่ว่า “ทำไมยังใช้ภาพโป๊เปลือยเป็นจุดขาย หน้าหนึ่ง” “ทำไมมีการลงภาพเด็กและที่อยู่ของเด็กที่เสียหายอย่างชัดเจน” “ทำไมโทรทัศน์จึงพยายามที่จะซูมให้เห็น

ภาพและใบหน้าของผู้เสียหาย ทั้งที่เขาเหล่านั้นพยายามก้มตัวปิดบังตนเอง” “ทำไมจึงลงแต่ข่าวร้าย ข่าวที่ดิ่งามและสร้างสรรค้ลงน้อยมาก”

ความรู้สึกที่ตระหนักถึงสิทธิเด็กและสตรีที่ถูกละเมิดเหล่านี้ ต้องยอมรับว่าสื่อมวลชนเองก็ตระหนักถึงความผิดพลาดและได้พยายามที่จะควบคุม ตักเตือนและลดสิ่งเหล่านี้ลง ดังปรากฏการณ์ของ “ภาพโป๊เปลือยหน้าหนึ่งในวันอาทิตย์ที่ลดน้อยลง” “มีการปกปิดใบหน้า คาคดวงตา ถ่ายด้านหลัง ปกปิดที่อยู่” “การมีหน้าข่าวมีรายการเพื่อเด็กและครอบครัวเพิ่มขึ้น” รวมถึง “การนำเหยื่อมาออกรายการ” ได้ลดน้อยลงอย่างชัดเจน

ผมเห็นว่านี่คือ “พัฒนาการที่ดีของสื่อในสังคมไทย” ที่ก้าวเข้าสู่ยุคของการ “ปกป้องคุ้มครองสิทธิเด็กและสตรี” เพิ่มมากขึ้น ก้าวไปพร้อม ๆ กับการร่วมกวาดขันติดตามผู้ทำร้ายเด็กและสตรี ออกมาตีแม่และให้ได้รับโทษานุโทษตามกบิลเมืองต่อไป

การจัดระเบียบสังคม

ประโยคสั้นกระชับได้ใจความ “การจัดระเบียบสังคม” ถือเป็นถ้อยคำที่กล่าวขานกันไปทั่ว ภายใต้ความหมายที่ชัดเจนว่า “จะทำสิ่งดีงามให้เกิดขึ้นในสังคมและยึดหลักกฎหมายเป็นที่ตั้ง” โดยมีจุดเน้นอยู่ที่ “พิทักษ์คุ้มครองเด็กและเยาวชนให้พ้นจากสภาพเลวร้ายทางสังคม” รวมถึงการรุกปฏิบัติ และกวดขันอย่างเอาใจจริงเอาใจของรมต. กระทรวงมหาดไทย “ดร.ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์” ต่อการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เริ่มแรกที่ “สถานบริการบันเทิง” ทั้งหมดให้ดำเนินการอยู่ภายใต้กรอบกฎหมายที่กำหนดไว้ (กำหนดมาตั้งแต่ปี ๒๕๐๕) อย่างน้อยใน ๓ ประเด็นสำคัญคือ

๑. ปิดตามเวลาที่ กำหนดคือไม่เกินตี สองหรือ
๒ นาฬิกาของวันใหม่

๒. ห้ามเด็กอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี เข้าไปในสถานบริการ

๓. ห้ามไม่ให้มีการโชว์โป๊เปลือยลามกหรือการกระทำที่ผิดทำนองครองธรรม

ได้ส่งผลไปทั่วทั้งสังคม โดยเฉพาะประชาชนทั่วไป พ่อแม่ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ และกลุ่มศาสนาต่าง ๆ ที่พากัน

แซ่ซ้องขึ้นชมและหนุนเนื่องให้มีการดำเนินการเช่นนี้อย่างต่อเนื่อง ไม่ให้ทำแบบไฟลามทุ่ง” ที่ทำไม่นานก็เลิกไป

ส่วนเจ้าของสถานบริการบันเทิงทั้งหลายที่ได้ผลประโยชน์จากการละเว้นไม่บังคับใช้กฎหมายมาเนิ่นนาน ได้มีทั้งเปิดเกินเวลากำหนด ทั้งปล่อยให้เด็กอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี เข้าไปใช้บริการ ทั้งจำหน่ายสุราให้แก่เด็กเหล่านั้น รวมถึงบางแห่งปล่อยให้เยาวชนมั่วสุมเสพสิ่งเสพติดต่าง ๆ นานา ต้องได้รับผลกระทบจากนโยบายและมาตรการต่าง ๆ จาก “การจัดระเบียบสังคม” ครั้งนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น

ประเด็นเรื่องการกวัดขั้นให้ “สถานบริการ” ปฏิบัติตามกฎหมายนี้ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ ของวุฒิสภา” ได้ดำเนินการ ผลักดันมาโดยตลอด ทั้งจัดการสัมมนา ทั้งเชิญผู้เกี่ยวข้องมาชี้แจง รวมทั้งผู้เขียนเอง ได้ “ตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย” เกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย ซึ่งการดำเนินการเหล่านี้อาจจะถือได้ว่าเป็นการทำงานร่วมกันใน “การจัดระเบียบสังคม” ครั้งนี้ด้วย

ข้อเสนอที่ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้นำเสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและเผยแพร่ต่อสาธารณชนนั้น ประกอบไปด้วยข้อเสนอหลัก ๆ ๔ ประการ ดังนี้

๑. ให้กวดขันและบังคับใช้ “พรบ.สถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๕” อย่างจริงจังและต่อเนื่องโดยเฉพาะกรณีกวดขันไม่ให้เด็กอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี เข้าสถานบริการและห้ามจำหน่ายสุราให้แก่เด็กอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี

๒. ให้วางแผนจัดทำ “เขตปริมณฑลอันเป็นที่ตั้งสถานบริการ” หรือที่เรียกว่า “โซนนิ่งสถานบริการ” ขึ้นทั่วประเทศและทยอยประกาศเขตเหล่านี้เป็นจังหวัดไป เหล่านี้จะได้ช่วยให้กวดขันและดูแลได้ง่ายขึ้น

๓. ในขณะที่ยังดำเนินการกำหนดโซนนิ่งสถานบริการไม่แล้วเสร็จ ขอให้กระทรวงมหาดไทย ดำรงถนนและชอยย่อยทุกสายเพื่อประกาศ “เขตปลอดสถานบริการ” ไปก่อน อย่างน้อยจะได้ไม่ให้มีสถานบริการกระจายตัวไปทั่ว สร้างความเดือดร้อนให้ประชาชนในละแวกนั้น ๆ

๔. ปรับปรุงแก้ไข “พรบ.สถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๕” เสียใหม่ ให้ทันสมัยครอบคลุมสถานบริการแบบใหม่ให้ได้ เช่น ผับ เคาท์ คาธาโอเกะ อินเตอร์เน็ตคาเฟ่ ฯลฯ รวมทั้งเพิ่มโทษเอาผิดทางอาญาต่อเจ้าของสถานบริการที่ทำผิดกฎหมายหรือให้สามารถปิดสถานบริการอย่างถาวรได้ง่ายหากพบว่าได้ทำผิดกฎหมายอย่างร้ายแรงขึ้น

ข้อเสนอทั้ง ๔ ประการข้างต้น ขณะนี้ทางมหาดไทย ได้ดำเนินการในข้อที่หนึ่ง(การกวาดขันตามกฎหมาย) ขึ้นแล้ว ทั่วประเทศ ส่วนข้อที่สอง(โชนนึ่งสถานบริการ)และข้อที่ (แก้ไขกฎหมาย)กำลังอยู่ในขั้นดำเนินการเหลือเพียงข้อสอง (กำหนดเขตปลอดสถานบริการ)ที่ยังไม่เห็นทางมหาดไทย เคลื่อนไหวแต่ประการใด ซึ่งหวังว่าอีกไม่นานจะมีการ ดำเนินการขึ้น

อย่างไรก็ตาม การดำเนินการของรมต.มหาดไทย “ดร.ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์” เช่นนี้ จำเป็นที่ประชาชน พ่อแม่ ผู้ปกครองและครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่รักในลูกหลานไทย ของเรา จะต้องร่วมกันลุกขึ้นมาแสดงความเห็นด้วยและให้ กำลังใจต่อการกระทำที่ดีต่อสังคมประเทศในครั้งนี เพราะไม่ เช่นนั้น “คนที่มุงมันและทำงานจริง จะถูกบีบบังจนสะดุด หยุคลง” ดังที่กระบวนการทั้งหลายได้เริ่มดำเนินการขึ้นแล้ว

เคลนิวิสต์ ๖ กันยายน ๒๕๔๔

วุฒิทำโพลส์เยาวชน

เมื่อเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นมาในแวดวงการเมือง เศรษฐกิจ การศึกษาหรือสังคม ทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ มักจะมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ในทางเห็นด้วย คัดค้าน ดิชมหรือเสนอแนะต่าง ๆ ตามมาทุกครั้งจากผู้ที่สนใจ หรืออยู่ในแวดวงนั้น ๆ

ระยะหลังในเวลาไม่กี่ปีที่ผ่านมาได้เกิดปรากฏการณ์ใหม่ที่น่าสนใจขึ้นในสังคมไทยก็คือ “การใช้ฐานความรู้ทางวิชาการเข้าวิเคราะห์หรือใช้พื้นฐานการวิจัยเข้าสอบถามความคิดเห็นของผู้คนในสังคมต่อเหตุการณ์ต่างๆ” เพิ่มมากขึ้น ดังตัวอย่างที่มีการใช้กันบ่อยครั้งและคุ้นเคยกันดี นั่นคือ “การสำรวจความคิดเห็น” หรือที่เรียกสั้นๆว่า “การทำโพลส์” นั่นเอง ทั้งนี้มีสำนักจัดทำโพลส์ที่รู้จักกันกว้างขวางทั่วไป ได้แก่ “เอแบคโพลส์” “สวนดุสิตโพลส์” เป็นต้น

ต่อกรณี “การจัดระเบียบสถานบริการ” หนึ่งในนโยบายการจัดระเบียบสังคมของกระทรวงมหาดไทย ที่สังคมและประชาชนทั่วไปได้ขานรับอย่างหนาแน่น รวมทั้งมติของ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ ของวุฒิสภา” ที่สนับสนุนและเห็นด้วย รวมทั้งได้มีข้อเสนอเกี่ยวกับ “การแก้ไข พรบ.สถานบริการ พ.ศ.

๒๕๐๕” ให้ทันสมัยเพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชนเพิ่มขึ้น โดยข้อเสนอแนะที่มีรายละเอียดประกอบที่ได้จัดส่งไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยนั้น นำอินดีว่าข้อเสนอต่าง ๆ เหล่านั้นได้ปรากฏในร่างกฎหมายที่มีการแก้ไขและอยู่ในขั้นตอนการตรวจทานของกฤษฎีกาแล้ว

ขณะเดียวกันเพื่อสอบถามความคิดเห็นให้แจ่มชัดและเป็นประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชนเพิ่มขึ้น “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ” ของวุฒิสภา จึงได้จัดทำการสำรวจความคิดเห็น (โพลล์) ในกลุ่มเยาวชนอายุ ๑๕- ๒๐ ปีขึ้นว่าพวกเขาคิดเห็นในเรื่องการ “จัดระเบียบสถานบริการอย่างไร” เช่นไร

ฉบับแรก สํารวจเยาวชนจำนวน ๕๖๕ คน ครอบคลุมทุกภาครวม ๕๗ จังหวัด โดยสมาชิกวุฒิสภาหลายคนในคณะกรรมการฯ ได้แก่ สว.ชง วงษ์จันทร์ สว.พิชัย ขำเพชร สว.ทวีป ขวัญบุรี สว.มาลีรัตน์ แก้วก่า สว.วิลาวัลย์ ตันวัฒนะพงษ์ สว.อรัญญา สุจนิต ได้ร่วมกันกระจายแบบสอบถามไปยังเยาวชนในจังหวัดต่างๆ

ฉบับสอง สํารวจเยาวชน ๔ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ สตูล ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส จำนวน ๕๑๒ คน โดย สว.พีครุดดิน บอดอ เป็นหลักในการกระจายแบบ

สำรวจในพื้นที่ ผลการสำรวจความคิดเห็นเยาวชนต่อกรณี
สถานบริการ (คิดเป็นร้อยละ)

ประเด็นการสอบถาม	เยาวชนทั่วไป		เยาวชนภาคใต้	
๑. การจัดระเบียบ สังคม	เห็นด้วย	๕๘.๒๕	เห็นด้วย	๕๘.๕๐
	ไม่เห็นด้วย	๑.๗๕	ไม่เห็นด้วย	๑.๕๐
๒. ควรปิดเวลาใด	ตีสอง	๔๕.๒๑	ตีสอง	๔๑.๓๕
	๒๔ นาฬิกา	๓๘.๕๘	๒๔ นาฬิกา	๕๑.๕๔
๓. ควรตั้งห่างวัด รร. ชุมชน	๒ กม.	๔๓.๐๐	๒ กม.	๔๑.๒๑
	๑ กม.	๒๒.๘๖	๑ กม.	๒๒.๕๗
๔. เมื่อทำผิดกฎหมาย	ปิดถาวร	๔๘.๕๓	ปิดถาวร	๔๗.๑๒
	ปิด ๓ เดือน	๑๔.๓๓	ปิด ๓ เดือน	๓๗.๗๖
๕. อายุที่เข้าได้	๒๐ ปีขึ้นไป	๔๑.๔๐	๒๐ ปีขึ้นไป	๕๒.๖๘
	๑๘ ปีขึ้นไป	๓๘.๑๐	๑๘ ปีขึ้นไป	๔.๒๔

ผลการสำรวจความคิดเห็นของเยาวชนต่อ “การจัดระเบียบ
สถานบริการ” ที่ปรากฏให้เห็นเช่นนี้ สะท้อนให้สังคมได้
รับรู้ว่า “เยาวชนไทยในวันนี้ได้ติดตามสถานการณ์ข่าวสาร
ของบ้านเมืองเพิ่มมากขึ้น เด็บโตทางความคิดขึ้นมาก” จึง
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าความคิดความเห็นของเยาวชนจะเป็นส่วน
สำคัญที่ทุกฝ่ายจะได้นำไปประกอบการพิจารณาเพิ่มมากขึ้น
โดยเฉพาะเรื่องใดที่เกี่ยวข้องและกระทบต่อเยาวชนมาก
เพียงใด ก็จะต้องรับฟังเสียงของเยาวชนมากเพียงนั้น

ดังนั้น การเผยแพร่ผลการสำรวจความคิดเห็นของ
 เยาวชนจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ “คณะกรรมการกิจการสตรี
 เยาวชนและผู้สูงอายุ” ของวุฒิสภา ได้ดำเนินการควบคู่ไปกับ
 การส่งผลสำรวจไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
 เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานตามนโยบายต่อไป

ฯ ฯ ฯ ฯ ฯ ฯ

เดลินิวส์ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๔

วุฒิจักระเบียบสื่อลามกอนาจาร

การจัดระเบียบสังคมที่เริ่มต้นด้วยการจับจุดเน้นลงที่ “สถานบริการ” โดยอาศัย “การบังคับใช้กฎหมาย พรบ.สถานบริการ” อย่างจริงจังเป็นสิ่งสำคัญ ท่ามกลางกระแสสนับสนุนจากผู้คนและองค์กรต่าง ๆ ในสังคมอย่างมากมาย เหตุผลที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ “วันเวลาที่ผ่านมานั้นผู้คนในสังคมได้รับความเดือดร้อน” ได้ถูกเอาเปรียบและที่ร้ายยิ่งนักได้แก่การสูญเสีย “ต้นทุนคือเด็กและเยาวชนที่เสียหายไปอย่างมาก” เหล่านี้คือความทุกข์ใจที่สะสมมานาน จึงไม่แปลกที่จะเห็น “รมต.ประชัช เปี่ยมสมบูรณ์” เป็นเสมือนอศวินม้าขาว (โคดเค่นกว่าอศวินควายดำ ที่ชักจะเป๋ไปเป๋มาแล้ว) ที่ประชาชนเชื่อมั่นและพึงพาได้

สำหรับการจัดระเบียบสังคมนั้น ยังมีอีกหลายเรื่องหลายประเด็นที่จะต้องดำเนินการขึ้นในลำดับต่อเนื่องกันไป ซึ่งขณะนี้ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ” ของวุฒิสภาได้ให้ความสนใจที่จะผลักดันประเด็น “สื่อลามกอนาจารและสื่อเร้าความรุนแรง” ที่เผยแพร่อยู่มากมายดาษดื่นในสังคมไทย จนกลายเป็นตัวแปรสำคัญที่กระตุ้นให้เยาวชนไทยก้าวสู่ “การมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วและผิดพลาด” ทวีจำนวนและความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น ดังผลการศึกษาวิจัยที่พบ

ว่า “เยาวชนท้องถิ่นนอกสมรสและทำแท้งสูงขึ้น เยาวชนคิดเชื่อ
 ใจศรัทธามากขึ้นจากการมีเพศสัมพันธ์และเยาวชนต้องคดีสูงขึ้น
 ในข้อหากระทำอนาจารและข่มขืนกระทำชำเรา” รวมไปถึง
 “การใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาตนเองและจัดการกับ
 ผู้อื่น”

กล่าวเฉพาะ “สื่อลามกอนาจาร” ที่แพร่หลายอยู่ใน
 ปัจจุบันนี้ พบว่ามีทั้งรูปแบบพื้นที่ ของสื่อประเภทหนังสือ
 ได้แก่ การ์ตูนญี่ปุ่นที่ลามกถึงขั้นร่วมเพศวางขายอยู่รอบ ๆ
 โรงเรียนทั่วไป หนังสือปลุกใจเสื่อป่าที่วางขายคั่นตาม
 แผงขายหนังสือ สื่อประเภทภาพเคลื่อนไหว ได้แก่วีดีโอ
 แผ่นซีดีที่หาซื้อได้ง่ายในราคาถูกและภาพยนตร์โป๊เปลือย
 ลามกโดยเฉพาะ โรงหนังชั้นสองที่ฉายหนังร่วมเพศกัน
 โจ่งครึ้มได้อย่างเสรี (หรือแม้แต่ภาพยนตร์ทั่วไปทั้งของไทย
 และต่างประเทศที่ยังไม่ได้จัดระดับหนังให้สอดคล้องกับอายุ
 ของผู้ชมก็มีหนังประเภทเรคคอร์ดฉายอยู่ทั่วไป) ส่วนที่กำลัง
 เป็นปัญหาหนักเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ คือ เว็บไซต์ลามกที่เผยแพร่
 ผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งบรรดา “ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่”
 จำนวนมากได้ใช้เป็นจุดหลอกล่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใช้
 บริการเต็มไปหมด

“คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ” ของวุฒิสภา จึงได้จัดการสัมมนาใหญ่ขึ้นภายใต้หัวข้อที่สำคัญที่เรียกว่า “แนวทางแก้ไขปัญหาสื่อลามกอนาจารและสื่อที่เร้าความรุนแรง” ขึ้นในวันอังคารที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๕ นี้ตั้งแต่เช้ายันเย็นที่อาคาร ๒ รัฐสภา

กิจกรรมสัมมนาที่จัดขึ้นครั้งนี้ นอกจากจะมีผู้รู้ผู้เชี่ยวชาญที่ศึกษาวิจัยและติดตามปัญหาการเผยแพร่ของสื่อลามกอนาจารและสื่อที่เร้าความรุนแรง มาจากหน่วยงานสำคัญและมีหน้าที่โดยตรง เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานสื่อสารสนเทศ (เน็คเทค) นักวิชาการและนักพัฒนาเอกชน มาร่วมกันสะท้อนปัญหาและแนวทางป้องกันแก้ไขแล้ว ในที่ประชุมแห่งนี้ยังได้เชิญนักการเมืองทั้งสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ตลอดจนถึงนักกฎหมาย พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์และเยาวชน จำนวนกว่า ๒๐๐ คน เข้าร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันด้วย (ทั้งยังถ่ายทอดผ่านรายการวิทยุแห่งประเทศไทย FM.๘๒.๕ AM.๘๕๑ และวิทยุรัฐสภา FM.๘๗.๕)

เหล่านี้คืออีกภาระกิจหนึ่งที่ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ” ของวุฒิสภา ถือเป็นเรื่องที่สำคัญที่จะต้องร่วมหาทางออกที่ดีต่อสังคมไทย ซึ่งหมายรวมถึง

ครอบครัวและเด็กเยาวชนของเรานั้นเอง โดยที่คณะกรรมการฯ มุ่งหวังว่าจะนำไปสู่การแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ เช่น “พรบ. ควบคุมภาพยนตร์” “พรบ. สิ่งพิมพ์” “พรบ. คุ้มครองผู้บริโภค” ให้ทันต่อการปกป้องสังคมมากขึ้น รวมไปถึงเป็นการกระตุ้นให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ลุกขึ้นแก้ไขปัญหาย่างจริงจังต่อไป

การบอกกล่าวเล่าให้รู้ถึงกิจกรรมที่ดีที่งามเพื่อสังคม เช่นนี้ ก็เพื่อมุ่งหวังให้ผู้อื่นในสังคมบ้านเราได้ตื่นตัวมาติดตามและร่วมกันดูแลสังคมให้ปลอดภัยจากภัยร้ายของสื่อที่ไม่เหมาะสมเหล่านี้ ขณะเดียวกันก็เพื่อเน้นย้ำให้สังคมได้ทราบว่า “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ” ของวุฒิสภา จะทำหน้าที่อย่างดีที่สุดเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามให้เกิดขึ้นแก่เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ และครอบครัว สมกับที่ประชาชนให้ความไว้วางใจเลือกมาทำหน้าที่สำคัญนี้

*****

เคลตินิวส์ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๔

โทรศัพท์หน้าเหลืองขายเช็กส์

ผู้คนทั่วไปที่มีโทรศัพท์ใช้ตามบ้าน ตามสำนักงาน บริษัทห้างร้าน โรงแรมต่าง ๆ คงทราบกันดีว่า ทุก ๆ ปีจะได้รับแจก “สมุดหมายเลขโทรศัพท์” จำนวน ๒ เล่มใหญ่ เล่มหนึ่งระบุหมายเลขโทรศัพท์ตามบ้านพร้อมชื่อเจ้าของหมายเลข เล่มสองระบุหมายเลขที่เกี่ยวกับธุรกิจด้านต่าง ๆ ทั้งสองเล่มนี้พิมพ์เป็นภาษาไทย

แต่มีอีกเล่มครับที่พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษทั้งเล่มบรรจุหมายเลขโทรศัพท์เกี่ยวกับธุรกิจด้านต่าง ๆ สำหรับแจกจ่ายให้แก่หน่วยงานต่างประเทศที่ทำงานในไทย บริษัทห้างร้านที่บริหารโดยชาวต่างประเทศและวางไว้ตามโรงแรมทั่วไป เล่มนี้ละครับที่มีปัญหา

เรื่อง “สมุดโทรศัพท์หน้าเหลือง ฉบับภาษาอังกฤษ” ที่ฉาวโฉ่ถูกเปิดเผยขึ้นก็เพราะ

๑.ผมในนามของ “ประธานคณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้รับโทรศัพท์จากประชาชนแจ้งให้ทราบว่ามีกรลงโฆษณาที่ส่อไปในทางขายบริการทางเพศใน “สมุดโทรศัพท์ ปกเหลืองฉบับภาษาอังกฤษ” ให้ช่วยติดตามด้วย

๒. ถัดจากนั้นอีก ๓ วัน หนังสือพิมพ์ “อาทิตย์วิเคราะห์รายวัน” ได้พาดหัวข่าวใหญ่เปิดโปงเรื่องนี้ขึ้นมา พร้อมทั้งได้โทรศัพท์มาสัมภาษณ์ผมในวันต่อมา ซึ่งผมได้ตอบไปว่า “ได้ทราบข่าวแจ้งมาเหมือนกัน แต่ยังหาต้นฉบับนั้นไม่ได้จึงไม่รู้รายละเอียด ถึงอย่างไรก็ตามการทำเช่นนี้เป็นเรื่องไม่เหมาะสมเพราะเป็นเอกสารของทางราชการ ให้โฆษณาเท่ากับเป็นการประจานประเทศไทยและข้าเดิมผู้หญิงไทยรวมทั้งสวนทางกับนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งเน้นแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีอยู่ในปัจจุบัน”

๓. สว.อรัญญา สุจนิต หนึ่งใน “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้เสาะหาจนได้สมุดปกเหลืองฉบับนี้มา พร้อมทั้งศึกษาอย่างจริงจัง พบว่าได้มีการลงโฆษณาที่ส่งไปในทางเชื่อเชิญให้มีการใช้บริการทางเพศ

๔. สว.พิชัย ขำเพชร ในฐานะ “ประธานอนุกรรมการด้านกฎหมายของคณะกรรมการฯ” ได้เทียบเคียงกับกฎหมายต่าง ๆ ที่มีอยู่ พบว่าการลงโฆษณาดังกล่าวส่งไปในทางที่น่าจะมีความผิดตาม “พระราชบัญญัติการพิมพ์ปี ๒๔๘๔” และ “พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีปี ๒๕๓๘”

๕. คณะกรรมการฯ ได้ร่วมกันแถลงต่อสื่อมวลชนที่รัฐสภา พร้อมได้นำสมุดปกเหลืองฉบับดังกล่าวมาเปิดเผยต่อสื่อมวลชน พร้อมทั้งเรียกร้องให้ “องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยและบริษัทเทเลอินโฟมีเดีย จำกัด ที่ได้รับสัมปทานการจัดทำ ดำเนินการแก้ไขด้วยการถอดโฆษณาดังกล่าวออกเป็นการด่วน”

๖. บริษัทเทเลอินโฟมีเดีย จำกัด ได้แถลงข่าวในโอกาสต่อมาว่า “เมื่อสังคมเห็นว่าการลงโฆษณาเช่นนี้ไม่ถูกต้องไม่เหมาะสมและขัดต่อศีลธรรมอันดีของสังคมทางบริษัทจะระงับการลงโฆษณาในลักษณะนี้ตั้งแต่ปี ๒๕๔๕/๒๕๔๖ เป็นต้นไป” แต่กลับแปลกที่ทาง “องค์การโทรศัพท์” กลับเงิบเฉย อีกทั้งยังให้ข่าวผ่านสื่อมวลชนอีกว่า “การทำเช่นนี้ไม่ผิดอย่างใดทั้งสิ้น ประเทศไหน ๆ ก็ทำ”

๗. คณะกรรมการฯ ได้ทำหนังสือด่วน ๒ ฉบับถึงรมต.ว่าการกระทรวงคมนาคมและผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พร้อมทั้งนำตัวอย่างการตีพิมพ์โฆษณาดังกล่าวมอบให้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยโดยตรง ให้เร่งรีบดำเนินการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นการเร่งด่วน ก่อนที่ประเทศชาติจะเสื่อมเสียมากไปกว่านี้

๘. หนังสือพิมพ์ “คมชัดลึก” ได้นำเรื่องราวนี้ขึ้นมา พาดหัวเป็นข่าวใหญ่อีกครั้ง พร้อมทั้งติดตามสัมภาษณ์ผู้มี หน้าที่รับผิดชอบทั้งหลาย สรุปความคิดเห็นได้ดังนี้

-รมต.ว่าการกระทรวงคมนาคม ระบุว่าการลงโฆษณา เช่นนี้ไม่เหมาะสม ผิดต่อศีลธรรมอันดีของประเทศ จะเร่งรีบ ดำเนินการแก้ไขโดยเร็ว

-รมต.ว่าการกระทรวงมหาดไทย ระบุว่าได้เรียก องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยมาพูดคุยแล้ว ขอยืนยันว่า จะไม่มีการปล่อยให้ลงโฆษณาเช่นนี้อีกเด็ดขาด และได้สั่ง การให้ทางตำรวจติดต่อล่อซื้อบริการเพื่อจัดการต่อไป

-เลขาธิการ รมต.ว่าการกระทรวงคมนาคม ระบุว่า องค์การโทรศัพท์ทำไม่เหมาะสม เห็นแก่ประโยชน์เล็กน้อย จนยอมชำเค็มประเทศชาติให้เสื่อมเสียหนักขึ้น ซึ่งได้เรียกมา ชี้แจงแล้วและองค์การโทรศัพท์สัญญาว่าจะไม่ให้เกิด เหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นอีกและยินดีขอโทษต่อประชาชน

ครับ นี่ก็คือลำดับเหตุการณ์ที่ผ่านมามาตั้งแต่แรกจนถึง ขณะนี้ ซึ่ง “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้ดำเนินการติดตามตรวจสอบให้มีการแก้ไขมา อย่างต่อเนื่อง กระทั่งหลายฝ่ายได้ตื่นตัวขึ้นมาให้ความสนใจ และร่วมกันดำเนินการจนฝ่ายที่กระทำผิดพลาดนั้นได้

“ขอโทษประชาชน” และรับปากว่า “จะไม่ให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีก” ภารกิจเพื่อเด็ก เยาวชน สตรี และผู้สูงอายุ ยังมีอีกมากครับที่คณะกรรมการ ฯ ยึดถือเป็นส่วนสำคัญที่จะต้องดำเนินการให้ดียิ่งขึ้นเรื่อยไป เพื่อให้สมกับที่ประชาชนเลือกตั้งพวกเรา

เดลินิวส์ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๔

พ้นแล้วทิ้ง ผู้หญิงจะอย่างไร

ถ้อยคำประโยคนี้น่านำมาใช้เป็น “หัวข้อ” ในการจัดสัมมนาของ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ วุฒิสภา” พิจารณาแล้วออกจะเป็นหัวข้อที่หวิ้อหวาอยู่ไม่น้อย เพราะสามารถเรียกความสนใจทั้งจากสื่อมวลชนและผู้คนจำนวนมากให้เข้าร่วมสัมมนาได้ชนิดที่ห้องสัมมนาแน่นขนัดไปด้วยผู้ใหญ่และเยาวชนกว่า ๒๕๐ คน อีกทั้งเมื่อได้พบกับเพื่อน ๆ ในแวดวงพัฒนาสังคมหรือสมาชิกวุฒิสภาคนใด ผมมักจะได้ยินคำพูดที่ว่า “หัวข้อนี้ตั้งได้ตรงมาก” “แหลมตั้งได้มันส์มาก” ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสนใจเป็นอย่างมากนั่นเอง ทำให้ต้องขอบคุนที่ปรึกษาของคณะกรรมการฯ “คุณสายสม วงศาสุลักษณ์” ที่ได้คิดและเสนอหัวข้อนี้ต่อที่ประชุม

สำหรับผมเองนั้น พินิจพิจารณาหัวข้อนี้แล้วผมมีความเห็นในเบื้องต้น ๒ ประการ ดังนี้

๑. หัวข้อนี้ ต้องการถามผู้หญิงตรง ๆ ว่า “เมื่อเสียตัวและถูกฝ่ายชายทิ้งไป จะทำอย่างไรกับชีวิตตนเอง” คำตอบสำหรับหัวข้อนี้ทั้งที่ได้จากวิทยากรและจากผลการประชุมกลุ่มของผู้เข้าร่วมสัมมนา ได้ข้อเสนอออกมาว่า

หากจะต้องมีเพศสัมพันธ์ จะต้องรู้จักการป้องกันไม่ให้ติดโรคเอดส์และไม่ให้ท้อง

-หากผลอพลาคลั่งมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกัน จะต้อง“ตั้งสติ”ให้มั่นและรีบจัดการทานยาป้องกันการตั้งครรภ์โดยเร็ว

-หากถูกเขาทิ้ง อย่ามัวแต่ดกอยู่ในวงจรแห่งความทุกข์ แต่จะต้องถือเป็นบทเรียน ไม่ให้พลาดอีกเป็นครั้งที่สอง

-หากถูกเขาทิ้ง จะต้องเปิดเผยตัวตนของผู้ชายคนนั้น เพื่อไม่ให้ไปทำกับผู้หญิงคนอื่นอีก

แต่ข้อเสนอที่ผมได้รับฟังแล้วค่อนข้างจะสบายใจก็คือข้อเสนอจากกลุ่มเยาวชน ที่สื่อออกมาว่า “พวกเราจะต้องไม่ละเมิดทางเพศต่อกัน” “จะต้องไม่ชิงสุกก่อนห่าม” “ผู้ชายจะต้องไม่ถือเอาผู้หญิงเป็นที่ระบายนามทางเพศ” “เราจะรักนวลสงวนตัวจนถึงเวลาที่เหมาะที่ควร”

๒. หัวข้อนี้ ต้องการจะสื่อกับผู้ชายว่า “เมื่อได้หญิงแล้วทิ้งเขาไป รู้หรือไม่ว่าผู้หญิงจะต้องแบกรับความทุกข์และภาระอะไรตามมาในภายหลัง” ข้อมูลจากการสัมมนาสะท้อนออกมา เมื่อได้รับฟังแล้วน่าสะเทือนใจมาก เพราะสิ่งที่ผู้หญิงต้องแบกรับไว้ก็คือ

-ความเศร้าและความทุกข์ เพราะถูกคนที่ตัวเองรัก
ทอดทิ้งไป

-โรคเอดส์ที่อาจได้รับ รวมถึงภาวะตั้งครรภ์นอก
สมรส

-เมื่อไม่มีทางออกใดใด การทำแท้ง การคลอดลูกแล้ว
ทิ้งก็จะมีตามมา

-ความอับอายที่ต้องถูกสังคมแวดล้อมประณามว่าท้อง
ไม่มีพ่อ

-เมื่อทุกข์มากจนไม่มีทางออก การฆ่าตัวตายก็จะ
ตามมา

-หลายกรณีประชดชีวิตด้วยการขายตัวไปเลย

“พินแล้วทิ้ง ผู้หญิงจะทำอย่างไร” ผมจึงถือเป็น
ประเด็นที่สำคัญมากและขอเรียกร้องให้พวกเราผู้ใหญ่
ทั้งหลายได้ใคร่ครวญกันให้มาก แม้อาจจะมีบางเสียงของ
เยาวชนที่สะท้อนขึ้นมาในที่ประชุมว่า “ทิ้งไม่กลัว แต่กลัว
ท้อง” หรือ “สมัยนี้แค่สบตากันก็ไปนอนด้วยกันได้แล้ว
ตื่นมาก็แยกกันไป ไม่เห็นจะมีอะไร” “สมัยนี้ใครไม่ได้กัน
เขยมากส์” ฯลฯ เหล่านี้ฟังแล้วอย่าตระหนกตกใจเป็นอันขาด

อีกทั้งผมขอย้ำว่า นี่คือนิยามที่ได้จากการสัมภาษณ์ใน
หัวข้อหวิวหวากครั้งนั้น ผมคงไม่ต้องบอกนะครับว่าจะต้องทำ

อย่างไรกับสภาพที่เกิดขึ้นต่อเยาวชนของเรา นอกจากจะ
ขอพูดสั้น ๆ ส่งท้ายว่า “เรารักลูกหลานเยาวชนของเราอย่าง
แท้จริงหรือเปล่า” เพราะหาก “รักอย่างแท้จริง” ทางออกมี
มากมายครับ แต่หาก “รักแต่ปาก” หรือ “ปากว่าตาขยิบ”
ทางออกที่เสนอใดใด ก็จะคงอยู่ในแผ่นกระดาษเหมือนที่เป็น
มานั้นแหละครับ

๗ ๗ ๗ ๗ ๗ ๗

เดลินิวส์ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๕

พลังแม่บ้านเพื่อเด็กและสังคม

ตลอดระยะเวลากว่า ๒๐ ปี ของการทำงานเพื่อเด็กและสังคม ผมมักจะได้รับทราบข้อมูลและปัญหาต่าง ๆ ที่บอกกล่าวเล่าให้ทราบอยู่เนือง ๆ ทั้งที่เป็นจดหมาย โทรศัพท์ และการพบปะพูดคุย โดยเฉพาะจาก “แม่บ้าน”ทั้งหลาย

รูปธรรมที่เด่นชัดและได้กลายเป็นข่าวขึ้นหน้าหนึ่ง ในระยะเวลาที่เพิ่งผ่านพ้นไปไม่นาน เห็นจะได้แก่เรื่อง “สมุดโทรศัพท์หน้าเหลือง” (เล่มหนาๆ) ที่ “องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย” ได้มอบหมายให้บริษัทเอกชนรับสัมปทานไปจัดทำโดยภายในได้มีการลงโฆษณาไปในทางเชิญชวน “ให้ติดต่อร่วมประเพณีกับหญิงและชาย” เมื่อมีแม่บ้านแจ้งให้ทราบ ทางคณะกรรมการกิจการสตรีเยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา”ก็รีบดำเนินการตรวจสอบทันที โดยเรียกบริษัทที่รับสัมปทานและองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยมาชี้แจง ซึ่งผลที่เกิดขึ้นก็คือหน่วยงานทั้งสองได้ขอร้องต่อสังคมและยืนยันว่าจะไม่ให้มีการลงโฆษณาในลักษณะเช่นนี้ขึ้นอีกต่อไป

ล่าสุด แม่บ้านกลุ่มหนึ่งได้มาร้องเรียนและนำเอกสารแผ่นปลิวโฆษณาของ “บริษัทสามารถอินโฟร์มีเดีย คอปเปอร์เรชั่น จำกัด” ที่เชิญชวนให้ใช้ “บริการออกดีไอเท็กซ์ ๑๕๐๐”

โดยมีข้อความที่สามารถส่งได้ทันทีเพียงกดหมายเลขที่ต้องการ ทั้งนี้ข้อความเหล่านั้นมีความไม่เหมาะสมเป็นอย่างยิ่งต่อสังคมไทยและครอบครัว อาทิเช่น “ผู้หญิงเหมือนยาสูบที่ต้องรีบมีคู่ก่อนหมดอายุ” “หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถให้บริการทางเพศได้ในขณะนี้” “วันนี้อากาศร้อนเป็นบ้า ถ้าได้ดูเธอแก้ผ้าฉันคงหายซ่าไปเยอะเลย” ฯลฯ

เมื่อได้รับข้อร้องเรียนแล้ว สว.อรัญญา สุนนิล ในฐานะที่ปรึกษาคณะกรรมการฯ ได้ดำเนินการตรวจสอบด้วยการใช้บริการออกดีโอเท็กซ์ดังกล่าว ผลปรากฏว่ามีข้อความเหล่านั้นปรากฏขึ้นจริง คณะกรรมการฯ จึงกวาดขันให้บริษัทสามารถฯ รีบดำเนินการระงับข้อความที่เสื่อมเสียเหล่านั้นโดยเร็ว พร้อมทั้งแจ้งให้ “คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค” ตรวจสอบและจัดการตามกฎหมาย ไม่เกินหนึ่งวัน ผลปรากฏดังนี้ครับ

หนึ่ง...บริษัทสามารถฯ มีจดหมายด่วนมายังคณะกรรมการฯ เนื้อหาบางส่วนเป็นเช่นนี้ “ตามที่ท่านได้กรุณาให้ความเห็นเกี่ยวกับการส่งข้อความสั้นด้วยบริการออกดีโอเท็กซ์ ๑๕๐๐ ผ่านทางโทรศัพท์มือถือ ซึ่งมีบางข้อความที่อาจไม่เหมาะสม บริษัทฯ ขอเรียนให้ท่านทราบว่า บริษัทฯ ได้ยกเลิกข้อความที่ไม่เหมาะสมดังกล่าวออกไปเรียบร้อยแล้ว

ตั้งแต่วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ บริษัทฯขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงและยินดีน้อมรับและปฏิบัติตามคำแนะนำ ทั้งนี้ บริษัทฯ ขอเรียนว่าไม่ได้มีเจตนาที่จะให้บริการที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีงาม หากบริษัทฯกระทำการใด ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อสังคม บริษัทฯกราบขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย”

สอง...ทาง “คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค” ได้แจ้งให้ทราบว่า จะรีบเรียกบริษัทสามารถมาชี้แจงและตรวจสอบข้อความที่เผยแพร่ว่าผิดกฎหมายหรือไม่ หากเข้าข่ายผิดกฎหมายจะได้จัดการอย่างเด็ดขาดต่อไป

ครับ ทั้งกรณี “สมุดโทรศัพท์ปกเหลือง” และ “ออติโอเท็กซ์ ๑๕๐๐” นี้ เกิดการตรวจสอบขึ้นได้ก็เพราะบรรดา “แม่บ้าน” ทั้งหลายที่ได้เฝ้าติดตามตรวจสอบสิ่ง “ผิดปกติทางสังคม” และ “ร้องเรียนให้ทราบ” เหล่านี้ทำให้ผมได้ความคิดใหม่ขึ้นมาว่า “แม่บ้าน” นี้เองที่เป็นเหมือนตาข่ายประคองกระจายกันคอยเฝ้าระวังพิษภัยต่าง ๆ ทางสังคมได้อย่างกว้างขวาง

ผมจึงถือเป็นแนวร่วมสำคัญยิ่ง ที่จะต้องร่วมกันเป็นเครือข่ายทำงานเพื่อเด็กและสังคมร่วมกันต่อไป จึงขอถือโอกาสนี้แจ้งผ่านไปยัง “แม่บ้าน” ทั้งหลายว่า “ขอท่านได้ช่วยแจ้งเบาะแสหรือสิ่งผิดปกติที่จะทำร้ายลูกหลานและ

สังคมของเรา” มายังผมหรือคณะกรรมการฯ ได้ตลอดเวลา
นะครับเพื่อเราจะได้ร่วมกัน “ลดมลพิษในทางสังคม” ให้ลด
น้อยถอยลง

๘๘ ๘ ๘ ๘ ๘

เดลินิวส์ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๔

พรบ.ผู้สูงอายุ

ท่านผู้อ่านทราบหรือเปล่าครับว่ามีกฎหมายฉบับหนึ่ง
ที่เรียกว่า “พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ....” ที่ยกร่างมา
ตั้งแต่เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๗ (แปดปีล่วงมาแล้ว) เป็นกฎหมายที่
ยังไม่มีรัฐบาลไหนนำเข้าสู่การพิจารณาในเวทีรัฐสภาเลย
(ขณะนี้ยังคงคาอยู่ที่กฤษฎีกา) จนบรรดาผู้สูงอายุหลายต่อ
หลายคนที่เกี่ยวข้องกร่างกฎหมายฉบับนี้ได้เสียชีวิตไปแล้ว
กล่าวคือ “ร่างและรอคอยจนตายก็ยังไม่มีการให้ความ
สนใจ”

ล่าสุดเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ที่ผ่านมา (วันเปิดการ
ประชุมสมัชชาสามัญทั่วไปของรัฐสภา) “คณะกรรมการ
กิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้ร่วมกับ
“คณะกรรมการแรงงานและสวัสดิการสังคม วุฒิสภา”
“สมาคมสภาผู้สูงอายุแห่งประเทศไทย” และ “สถาบัน
เวชศาสตร์ผู้สูงอายุ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข”
จัดการสัมมนาใหญ่เรื่อง “พรบ.ผู้สูงอายุ แปดปีที่รอคอย”
โดยมีบรรดาผู้สูงอายุ นักวิชาการและสมาชิกวุฒิสภา เข้าร่วม
กันอย่างคับคั่ง ทั้งนี้ก็เพื่อร่วมกันทำความเข้าใจในความ
เป็นมาสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้และที่สำคัญที่สุดคือ

“ร่วมกันเสนอต่อรัฐบาลยุคคิดใหม่ทำใหม่ ให้หันมาคิดเพื่อผู้สูงอายุ” เสียที

ดังคำประกาศที่สำคัญของ นพ.บรรณ ศิริพานิช นายกสมาคมสภาผู้สูงอายุแห่งประเทศไทยที่ได้แถลงต่อที่สัมมนาไว้ว่า “สมาคมจะทำหนังสือถามไปยังหัวหน้าพรรคไทยรักไทยซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรีอยู่ในปัจจุบันว่าจะสนับสนุนร่าง พรบ.ผู้สูงอายุ ฉบับนี้หรือไม่ ขอให้ตอบมาเพื่อผมจะได้นำไปประกาศให้ผู้สูงอายุทั่วประเทศที่มีจำนวนอยู่ ๕ ล้านคนได้รู้ว่ารัฐบาลมีจุดยืนเช่นไร ถ้าไม่ให้การสนับสนุน ผมจะได้บอกกล่าวต่อบรรดาผู้สูงอายุทั้งหลายว่าพรรคไทยรักไทยไม่ได้สนใจในผู้สูงอายุ คราวหน้าอย่าไปเลือกพรรคนี้และจะจัดการล่ารายชื่อให้ได้ ๕๐,๐๐๐ คน เพื่อเสนอกฎหมายฉบับนี้สู่รัฐสภาแทน”

ถามว่าทำไม นพ.บรรณ ศิริพานิช และบรรดาผู้สูงอายุทั้งหลายถึงได้ร่วมกันประกาศเจตนารมณ์ให้รัฐบาลเร่งกฎหมายฉบับนี้ออกมา ก็ด้วยเหตุผล ๓ ประการ คือ

๑. บทบัญญัติในมาตรา ๕๔ ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบัน ได้กำหนดไว้ว่า “บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมาย

บัญญัติ” และมาตรา ๘๐ วรรคสองได้บัญญัติไว้ว่า “...รัฐต้องสงเคราะห์คนชรา ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และผู้ด้อยโอกาสให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้”

๒. คำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภา โดยนายกรัฐมนตรีในฐานะผู้นำฝ่ายบริหารได้ลุกขึ้นแถลงนโยบายด้านผู้สูงอายุ ต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ไว้ว่า “จะยกย่องให้หลักประกันแก่ผู้สูงอายุ โดยการสร้างโครงสร้างความปลอดภัยทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ พัฒนาบริการสุขภาพอนามัย รวมทั้งนำประสบการณ์และภูมิปัญญาของผู้สูงอายุมาช่วยในการพัฒนาสังคม

๓. สถานการณ์ของผู้สูงอายุในประเทศไทย พบว่าขณะนี้ผู้สูงอายุกำลังประสบปัญหาอีกมากมาย ทั้งถูกทอดทิ้งให้อยู่ตามยถากรรม อดมือกินมือ ป่วยไม่มีคนดูแลรักษาและถูกนำไปเป็นเครื่องมือในการขมขาน ฯลฯ

ทั้งสามประการนี้ กล่าวได้ว่าเป็นเรื่องสำคัญที่รัฐบาลจะละเลยไม่ได้เด็ดขาด เพราะทั้งกฎหมายรัฐธรรมนูญและคำแถลงนโยบาย ได้กำหนดให้รัฐต้องดำเนินการขึ้น อีกทั้งสถานการณ์ความจริงที่บรรดาผู้สูงอายุประสบอยู่นั้น ล้วนแต่เป็นภาระจำเป็นที่รัฐจะปฏิเสธความรับผิดชอบไปไม่ได้

แต่รัฐบาลปัจจุบันที่นำโดยนายกรัฐมนตรีที่ชื่อ พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร ได้ละเลยบรรดาผู้สูงอายุไปภายหลังจากที่การเลือกตั้งเสร็จสิ้นลง ดังจะเห็นได้ว่าตลอดเวลาปีเศษที่ผ่านมา นั้น รัฐบาลนี้ไม่ได้ดำเนินการประการใดขึ้นเลยเพื่อผู้สูงอายุทั้ง ๆ ที่ผู้สูงอายุจำนวนมากช่วยลงคะแนนสนับสนุนให้ชนะการเลือกตั้งมาแล้ว

วิเคราะห์ต่อไปก็น่าแปลกใจยิ่งนัก เพราะในทางที่กลับกันนั้น มีผู้สูงอายุหลายต่อหลายคนที่ถูกขี้เมาช่วยนายกรัฐมนตรืเมื่อประสบวิกฤตการณ์ต่าง ๆ เช่น กรณีคดีชุกหูน ก็ได้ผู้สูงอายุที่ชื่อ นพ.เสม พริ้งพวงแก้ว ถูกขี้เมาล่ารายชื่อผู้คนสนับสนุนให้พ้นวิกฤตครานั้น หรือแม้แต่ “อาจารย์หลวงตามหาบัว” ซึ่งอยู่ในวัยสูงอายุเช่นกัน ก็ได้ถูกขี้เมาช่วยกู้วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองให้ในหลายต่อหลายครั้ง

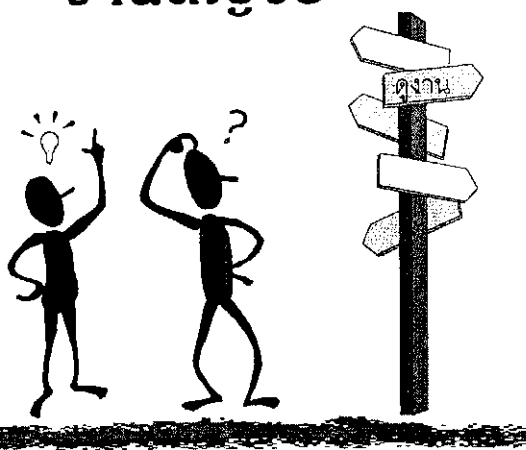
อนาคตของรัฐบาลจึงน่าเป็นห่วงยิ่งนัก หากบรรดาผู้สูงอายุทั้งหลายต้องถึงกับต้องล่ารายชื่อ ๕๐,๐๐๐ ชื่อเสนอร่าง พรบ.ผู้สูงอายุ เข้าสู่รัฐสภา แทนที่รัฐบาลจะเป็นผู้เสนอ ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นจริง ผมกลัวว่าจะเกิดกระแสที่รุนแรงกล่าวหาได้ว่า “รัฐบาลนี้เป็นรัฐบาลที่อกคัญญต่อผู้สูงอายุ”

“เป็นรัฐบาลที่ไม่เห็นความสำคัญของผู้สูงอายุ” กระแสเช่นนี้
เกิดขึ้นเมื่อไหร่ น่ากลัวนะครับ ผมจะบอกให้

เดลินิวส์ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕

บทที่ว่าด้วย งานสัญญา

สมาชิกวุฒิสภาดูงานกลางคืน

ตั้งแต่เวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา ของวันพุธที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๕ จนถึง ๑ นาฬิกา ของวันใหม่ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” พร้อมด้วยบรรดาคนทำงานภาคสังคมในหน่วยงานพัฒนาเอกชนและรัฐได้เดินทางไปดูการทำงานเพื่อสังคมและสัมผัสแง่มุมของปัญหาต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น ๘ พื้นที่อย่างไม่รู้เหน็ด รู้เหนื่อย

พื้นที่แรก “บ้านอุปถัมภ์เด็ก มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก” เป็นบ้านสำหรับเด็กที่ประสบปัญหาในด้านต่าง ๆ การมาดูงานที่นี่ได้พบเห็นการดูแลเด็กที่เป็นธรรมชาติ ภาพของเด็กบางคนนั่งทำการบ้าน บางกลุ่มสนุกกับงานศิลปะ บางกลุ่มซ้อมการแสดง บางกลุ่มคร่ำเคร่งฝึกเรียนอินเตอร์เน็ต สถานที่ดูแลเด็กแห่งนี้ได้ช่วยเปิดมุมมองใหม่ด้านการพัฒนาเด็กให้ “ได้รู้ว่า “เด็กแม้จะเคยมีอดีตที่ทุกข์ยากปวดร้าวเพียงใด หากได้รับโอกาสและการดูแลที่ดี เขาย่อมแบ่งบานและมีอนาคตที่งดงามขึ้นได้”

พื้นที่สอง “บ้านเปิดของกรมประชาสงเคราะห์” เป็นบ้านสำหรับคนทุกข์คนยากทั้งเด็ก สตรีและผู้สูงอายุ ที่จะเข้ามาฟังฟังและออกไปเมื่อใดก็ได้ วันที่เข้าเยี่ยมชมอยู่นั้นพวกเราได้พบเห็นแม่และเด็กอ่อนจำนวนมากที่ถูกสามีทอดทิ้ง

ได้เข้ามาอาศัย มีที่พักหลับนอน มีนมสำหรับลูกและอาหารครบทุกมื้อสำหรับแม่ ที่นี่จึงเป็นเสมือนบ้านกลางเมืองอีกหลังสำหรับคนทุกข์ที่จะหนีร้อนมาพึ่งเย็นได้ บ้านเช่นนี้มุ่งหวังและเชื่อมั่นว่าอีกไม่นาน“กรมประชาสงเคราะห์”จะมีครบถ้วนในทุกจังหวัด

พื้นที่สาม “สถานสงเคราะห์เด็กอ่อนพญาไท” รับผิดชอบที่ดูแลทารกที่คลอดทิ้งรวม ๓๐๐ กว่าชีวิตเข้ามาดูแล ค่ากินของที่นี่เด็กหลายรายหลับพร้อมอย่างมีความสุข หลายรายที่กำลังดูคนมอยู่ในเปลและหลายรายที่อยู่ในอ้อมแขนของพี่เลี้ยงที่กำลังแห่กล่อม สถานที่แห่งนี้ทำให้เกิดคำถามขึ้นว่า “จะทำการใดการทิ้งเด็กถึงจะน้อยลงเสียที” และจะทำอย่างไรให้การณรงค์“มีลูกเมื่อพร้อม”เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางและต่อเนื่องเรื่อยไป เช่นเดียวกับ สว.สุนีย์ อินฉัตร ที่กล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเครือว่า “ทำไมถึงกันได้ดังคอ”

พื้นที่สี่ “ตำรวจรถไฟเพื่อสังคม” มีตั้งแต่ตู้รถไฟที่ทำเป็นห้องสมุด ห้องเรียนและห้องนอนสำหรับเด็กเร่ร่อน ลานกีฬาต้านยาเสพติดพร้อมทั้งอาคารหลังกะทัดรัดที่ตั้งอยู่มุมสถานีรถไฟหัวลำโพง ซึ่งเป็นสถานที่ให้พักพิงชั่วคราวสำหรับแม่และเด็กที่รอการเดินทาง ภารกิจของที่นี่แม้จะเป็นงานที่เพิ่มมากขึ้นจากงานเดิมที่ตำรวจรถไฟทำอยู่ แต่เป็นงาน

สำคัญที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรภาคภูมิใจและให้การส่งเสริมขยายให้กว้างขวางออกไป

พื้นที่ห้า “ครูตำรวจข้างถนน” เป็นโครงการหนึ่งของ “ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและสตรีในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ” ที่ให้ตำรวจใน สน.ทุกแห่งร่วมทำงานช่วยเหลือเด็กเร่ร่อน คำเตือนริมทางด่วนข้างสถานีรถไฟหัวลำโพงคืนนี้ พวกเราได้เห็นตำรวจในสังกัด สน.ปทุมวันนั่งทำกิจกรรมอยู่ท่ามกลางเด็กเร่ร่อนอย่างสนิทสนม เป็นการเปิดมิติใหม่ของตำรวจไทยในการช่วยเหลือเด็ก ไม่ใช่ไล่จับเด็กเหมือนอดีตที่ผ่านมา “เห็นแล้วน่าชื่นใจนะที่ตำรวจทำแบบนี้”

สว.วิลาวัณย์ ต้นวัฒนะพงษ์ พุดขึ้นด้วยรอยยิ้ม

พื้นที่หก “การค้าประเวณี” ภาพของหญิงสาวคนแล้วคนเล่าที่ยืนหลบอยู่ตามมุมมืดริมรั้วสวนลุมพินี เพื่อรอคอยบุรุษทุกกลุ่มอายุที่สนใจเข้ามาติดต่อซื้อบริการ ยังเป็นภาพเดิมที่ย้ำให้เห็นว่า “สังคมไทยยังเปิดโอกาสและสร้างทางเลือกในด้านกรยังชีพให้แก่สตรีน้อยมาก” ทำให้การค้าประเวณียังคงคลาคล่ำอยู่เช่นเดิม มีหน้าซำยังลามมาถึงใช้บริการกับเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ ซึ่งคร.สมพงษ์ จิตระดับ สำทับตั้ง ๆ ว่าต้องบังคับใช้ “พรบ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๓๕” อย่างจริงจังถึงจะช่วยเด็ก ๆ ได้

พื้นที่เจ็ด “ซอยคาวบอย” เป็นแหล่งสถานบริการสำหรับชาวต่างชาติและคนวัยทำงาน ที่นี่เป็นย่านหนึ่งที่เต็มไปด้วยแสงสี เหล้า เบียร์ ฟลอร์เต้นโชว์เนื้อหนังมังสาของสตรี ห้องสำหรับบริการชาวเกย์ บริการกลุ่มเลสเบียน เปิดเรียงรายเป็นย่านใหญ่ สะท้อนให้เห็นอีกส่วนหนึ่งของสังคมคนกลางคืน ที่ยังคงอยู่คู่เคียงกับพัฒนาสังคมและพหุวิทยา ซึ่งมีคำถามสำคัญที่ สว.ระเบียบรัตน์ พงษ์พานิช เอ่ยขึ้นดัง ๆ ว่า “เมื่อไหร่สถานบริการเช่นนี้ในสังคมไทยจะลดน้อยลงเสียที”

พื้นที่แปด “อาซีเอ ๒” แหล่งบันเทิงขนาดใหญ่ของวัยรุ่นเมืองกรุงที่คึกคักซบเซาลงไปบ้างอันสืบเนื่องมาจากนโยบายการจัดระเบียบสังคม แต่แสงสีที่เจิดจ้า ห้องที่ยังแน่นขนัดไปด้วยชายหนุ่มและหญิงสาววัยเกิน ๒๐ ปีที่เต้นและคัมในท่ามกลางเสียงเพลงที่ดังลั่น “เวลาเพียงแค่ห้าทุ่มเศษยังแน่นขนัดกันอย่างนี้ คึก ๆ ดีหนึ่งดีสองจะขนาดไหน” สว.อรุณญา สุชนิดเปรยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ห่วงใย “เด็กอายุต่ำกว่า ๒๐ ปีที่ไม่มาที่นี่ พวกเขาหายไปไหน” สว.ชุมพล คิดป้ออาซาเอ่ยขึ้นด้วยความสงสัย

กว่าคณะกรรมมาธิการฯ และคณะผู้ร่วมงานจะเดินทางกลับมาถึงอาคารรัฐสภา เวลาที่เดินผ่านมาถึง ๑ นาฬิกาของ

วันใหม่ ผมเชื่อว่าแม้เวลาในคำคิณนั้นจะผ่านล่วงไป แต่ภาพ
 ที่เห็น สิ่งที่ได้เรียนรู้จะยังคงหมุนวนอยู่ในห้วงสำนึกของ
 กรรมวิธีการแต่ละท่าน

ไม่นานนัก ข้อเสนอต่าง ๆ จะพรั่งพรู แนวทางอีกมาก
 จะถูกสะท้อนออกไปถึงทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ภายได้เป้าหมาย
 เดียวกันคือ “การดูแลเด็ก สตรีและผู้สูงอายุในสังคมไทย
 จะต้องได้รับการใส่ใจเพิ่มมากขึ้น” ซึ่งก็หมายถึง “สันติสุขที่
 มีมากขึ้นของคนทุกคนในแผ่นดินไทยเรานี่เอง”

> > > > > >

เคลิณีวัต ๓๑ มกราคม ๒๕๔๕

ผู้สูงอายุและเด็กในเรือนจำ

ไม่นานมานี้ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้เดินทางไปศึกษาสภาพชีวิต “ผู้สูงอายุชายที่ถูกคุมขังในเรือนจำกลางคลองเปรม” “หญิงที่ตั้งครรภ์และที่ต้องเลี้ยงดูลูกในทัณฑสถานหญิง ลาดยาว” และ “บ้านบุญญาธร” ที่รับดูแลลูกของหญิงที่ต้องขัง

ภายใน “เรือนจำกลางคลองเปรม” มีผู้สูงอายุ (๖๐ปีขึ้นไป อายุสูงสุดคือ ๘๔ ปี) รวมร้อยกว่าชีวิตที่ต้องโทษถูกขังอยู่ภายในนั้น จากการเข้าศึกษาครั้งนี้พบข้อเท็จจริงว่า ด้วยความเป็นผู้สูงอายุที่กำลังวังชาน้อยลง ร่างกายเริ่มเสื่อมถอยทรุดโทรม สมอองเริ่มเฉื่อยชา โรคต่าง ๆ เริ่มมาเยือนทำให้เรือนจำต้องใช้ผู้คนและการดูแลที่ใกล้ชิดเพิ่มมากขึ้น แต่ด้วยข้อจำกัดภายในเรือนจำทำให้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นได้ยาก คณะกรรมการฯ ได้มีความคิดเห็นที่สอดคล้องต้องกันว่าควรจะเสนอไปยังกระทรวงมหาดไทย ให้ดำเนินการสำหรับผู้สูงอายุเหล่านี้ ในสองลักษณะด้วยกันคือ

๑. ให้มีการนิรโทษกรรมผู้ที่มีอายุตั้งแต่ ๗๐ ปีขึ้นไป เพื่อให้ได้ออกไปใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวอย่างอบอุ่นก่อนลาจากโลกนี้ไป(ข้อเสนอที่น่ายินดีที่ตรงกับทาง

เรือนจำกลางคลองเปรมที่ได้นำเสนอเรื่องนี้ไปยังกรมราชทัณฑ์แล้ว) สำหรับข้อเป็นห่วงที่ว่าผู้สูงอายุบางคนเมื่อออกไปแล้วอาจจะถูกคนในครอบครัวใช้เป็นเครื่องมือให้ค้าหรือส่งยาเสพติดนั้น จะเข้าหลักตามข้อเสนอในข้อที่ ๒

๒. เปิด “เรือนจำธรรมชาติ” ขึ้น เป็นเรือนจำเปิดที่อยู่ในท้องทุ่งร่มรื่นสำหรับผู้สูงอายุจากเรือนจำทุกแห่งไปอยู่รวมกันที่นั่น จะได้ให้การดูแลที่สอดคล้องกับอายุและได้ใช้ชีวิตหาอยู่หากินในสิ่งแวดล้อมที่ดีกว่าเรือนจำที่มีผนังสี่เหลี่ยมล้อมรอบห่างไกลจากธรรมชาติ

สำหรับการดูแลการทำงานใน “ทัณฑสถานหญิงลาดยาว” นั้น คณะกรรมการฯให้ความสนใจเกี่ยวกับกรณี “หญิงตั้งครรภ์ที่ทำผิดและต้องขัง” และ “ต้องมีลูกและเลี้ยงลูกอยู่ในเรือนจำ” เมื่อพิจารณาแล้วได้ข้อสรุปตรงกันว่า

ประการแรก เมื่อหญิงตั้งครรภ์ถึงเวลาคลอด ต้องได้ไปคลอดที่โรงพยาบาลภายนอกและชื่อของเด็กนั้นจะได้บรรจุลงยังสำเนาทะเบียนบ้านอย่างถูกต้อง (เท่าที่ทราบขณะนี้ในเรือนจำหญิงทุกแห่งจะมีหญิงตั้งครรภ์และหญิงที่มีลูกเล็กถูกกักขังรวมอยู่ร่วมกัน)

ประการที่สอง หากแม่ประสงค์จะเลี้ยงลูกอยู่ภายในเรือนจำนั้น เรือนจำทุกแห่งควรมีห้องรวมสำหรับกลุ่มแม่

และเด็กขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อแม่จะได้ให้นม ให้การดูแลลูก
อย่างใกล้ชิดต่อเนื่องไปอย่างน้อยหนึ่งปี หลังจากนั้นควรจะมึ
การ “เปิดบ้านเลี้ยงเด็ก” ขึ้นในบริเวณใกล้เคียงเรือนจำ เพื่อ
เด็กจะได้เติบโตนอกเรือนจำและได้เวียนมาพบแม่อย่างเป็นทางการ
ประจำดังตัวอย่างที่ดำเนินการด้วยการเปิด “บ้านบุญญาธร”
ในบริเวณใกล้เคียงกับทัณฑสถานหญิงขึ้นแล้ว

ข้อเสนอทั้งสองประการข้างต้น ขณะนี้มีเพียง
“ทัณฑสถานหญิงลาดยาว” แห่งนี้แห่งเดียวที่ปฏิบัติการอยู่
ดังนั้นทางกระทรวงมหาดไทยที่รับผิดชอบดูแลกรมราชทัณฑ์
โดยตรง ควรถือเป็นนโยบายให้การสนับสนุนให้เรือนจำ
หญิงทุกแห่งได้ดำเนินการลักษณะนี้ขึ้น อย่างน้อยก็เพื่อเด็ก ๆ
ที่บังเอิญต้องเกิดมาในขณะที่แม่ต้องโทษถูกกักขังอยู่ในเรือน
จำเหล่านั้น ได้มีสภาพชีวิตที่ดีขึ้น

ถามว่าเมื่อไปศึกษาสภาพชีวิตเช่นนี้มาแล้ว คณะ
กรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” จะ
ดำเนินการอย่างไรต่อไป รูปธรรมคำตอบที่ได้ดำเนินการขึ้น
แล้วก็คือ

หนึ่ง...สรุปข้อเสนอต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้นทำเป็น
บันทึกถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้ช่วยพิจารณา
ดำเนินการขึ้นในเรือนจำทุกแห่ง

สอง...กรรมการคนใดคนหนึ่งในคณะกรรมการ
ตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า จะจัดการ
อย่างไรกับสภาพชีวิตของผู้สูงอายุและหญิงตั้งครรภ์และต้อง
เลี้ยงดูลูก ๆ อยู่ภายในนั้น อย่างน้อยการตอบกระทู้ในเวที
วุฒิสภา ก็จะได้รับความสะดวกและเป็นเสมือนสัญญา
ประชาคมว่าจะมีการดำเนินการอะไรขึ้นบ้าง

สาม...กรรมการแต่ละคนจะกลับไปดูสภาพความ
เป็นจริงของเรือนจำในจังหวัดของตนเพื่อหาแนวทางผลักดัน
ให้เกิดการปฏิบัติด้วยดีต่อผู้สูงอายุ ต่อแม่และเด็ก ๆ ในเรือน
จำต่อไป

๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐

เคลวินีส ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕

ร่วมใจช่วยเด็กที่ศรีสะเกษ

สัปดาห์ที่ผ่านมา “คณะกรรมการกิจการสตรีเยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” และกองคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กรมประชาสงเคราะห์ ร่วมกันเดินทางไปจัดการสัมมนาครั้งใหญ่ขึ้นที่จังหวัดศรีสะเกษ ภายใต้หัวข้อสำคัญคือ “การพิทักษ์ปกป้องคุ้มครองสิทธิเด็ก” โดยงานสัมมนาครั้งนี้ “หน่วยประชาสัมพันธ์วุฒิสภา” ได้เข้าร่วมจัดนิทรรศการเผยแพร่บทบาทและกิจการงานของวุฒิสภา ซึ่งผู้เข้าร่วมการสัมมนาได้ให้ความสนใจได้ถามและขอรับเอกสารเป็นจำนวนมาก

งานสัมมนาใหญ่ครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมงานมากกว่า ๕๐๐ คน ที่คละกันไปตั้งแต่กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มวัยกลางคน และกลุ่มเยาวชน (กลุ่มคน ๓ วัย) เดินทางมาจากทุกอำเภอในจังหวัด โดยการเชิญชวนประสานงานติดต่ออย่างแข็งขันจาก สว.สุนีย์ อินฉัตร และประสงเคราะห์จังหวัด ทั้งยังได้รับเกียรติจากผู้ว่าราชการจังหวัดเดินทางมาทำหน้าที่ประธานเปิดการสัมมนาด้วยตนเอง

นอกจากการเข้าร่วมสัมมนาอย่างคับคั่งของกลุ่มบุคคล ๓ วัยแล้ว นำthingที่วิทยากรจากพื้นที่หลายท่าน นับตั้งแต่รองผู้ว่าราชการ ผู้แทนตำรวจท้องที่ ผู้แทนครูและ

ผู้แทนกรมประชาสงเคราะห์ ได้ร่วมกันสะท้อนถึง “สถานการณ์ปัญหาเด็กศรีสะเกษ” ออกมาอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา ทำให้เห็นถึงภาพของเด็กถูกทอดทิ้ง เด็กด้อยโอกาสทางการศึกษา เด็กถูกทำร้ายทารุณทั้งทางร่างกายและทางเพศ การใช้แรงงานเด็ก ที่ยังมีอยู่ในพื้นที่ต่าง ๆ ของจังหวัด เมื่อได้รับฟังโดยตลอดแล้ว ผมยอมรับว่าเป็นการ “นำเสนอข้อมูลที่ได้มีการสำรวจประมวลไว้อย่างเป็นระบบ”

ความน่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือ ได้มีการรวบรวมหน่วยงานที่ทำงานเพื่อเด็กทั้งที่เป็นส่วนราชการ องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรทางศาสนาและภาคธุรกิจ ไว้ให้รู้ว่า “ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร” ทั้งนี้เมื่อนำงานที่องค์กรต่าง ๆ ได้ดำเนินการมาเทียบเคียงเข้ากับปัญหาของเด็กที่มีอยู่ก็จะทำให้ทราบได้ว่า “เด็กกลุ่มใดยังหลุดไปจากการปกป้องคุ้มครอง ยังขาดการบริการดูแลที่ครบถ้วน” จะได้นำไปสู่การปรับเปลี่ยน ปรับเพิ่มให้สอดคล้องกับการพัฒนาช่วยเหลือเด็กต่อไป (ความในเรื่องนี้กำลังดำเนินการในรูปคณะกรรมการร่วมหลายฝ่าย โดยมีประชาสงเคราะห์เป็นฝ่ายประสาน) ซึ่งผมในฐานะ “ประธานคณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้บอกฝากให้มีการดำเนินการ “จัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อเด็กของจังหวัด” ขึ้น

เพื่อจะได้เกิดผลในการปฏิบัติงานอย่างเป็นรูปธรรมขึ้น
ได้จริงๆ

หากทำได้สำเร็จเช่นนี้ นอกจากจะยังผลดีต่อเด็กและ
เยาวชนในจังหวัดแล้ว ตัวอย่างที่บรรลุผลในจังหวัด
ศรีสะเกษ เช่นนี้ ก็สามารถนำไปเป็น “โครงการนำร่อง” เพื่อ
ใช้ดำเนินการขึ้นในจังหวัดอื่น ๆ ได้อย่างไม่ยากนัก

บรรยากาศการสัมมนาในวันนั้นถึงจะค่อนข้างไปใน
ทางสาระวิชาการและใช้เวลาตลอดทั้งวัน แต่ผมก็พบและ
สัมผัสรู้ว่า “เกือบทุกคนที่เดินทางมาเข้าร่วมสัมมนานั้น”
(หลายคนอายุกว่า ๖๐ ปี) มาด้วยความตั้งใจที่ต้องการเห็นการ
ทำงานร่วมกันเพื่อป้องกันคุ้มครองสิทธิเด็ก” ขึ้นในจังหวัด
ของเขา เพราะแม้กระทั่งปิดการสัมมนาแล้ว ผู้คนจำนวนมาก
ยังคงรวมกลุ่มพูดคุยกัน หรือเข้าถามไถ่วิทยากรเพื่อความเข้าใจ
เพิ่มขึ้นอย่างไม่รู้เหน็ดรู้เหนื่อย

เห็นภาพน่าชื่นใจเช่นนี้แล้ว บอกได้ครับว่า “อยากลุย
ครับ ลุยไปทุกจังหวัด เพื่อร่วมกันปลูกให้เกิดกระแสการ
พิทักษ์สิทธิเด็ก” ดังที่คณะกรรมการฯ ได้พยายามดำเนิน
การมาแล้วในหลายจังหวัด ได้แก่ เชียงราย สกลนคร ลพบุรี
สมุทรสงคราม ขอนแก่น อุบลราชธานี

ครับ หากมีโอกาสได้เดินทางไปไหนเพื่อภารกิจสำคัญ
เช่นนี้อีก ผมก็จะนำสิ่งที่ได้รับรู้ได้เห็นมาเล่าสู่กันฟังเหมือน
ทุกครั้งที่ผ่านมาครับ

❖❖❖❖❖❖

เคลทินิวส์ ๘ พฤษภาคม ๒๕๔๕

วุฒิรับฟังความคิดเห็นที่พัฒนาพงษ์

สืบเนื่องจากได้มีสมาชิกวุฒิสภาหลายท่านอภิปรายให้ความเห็นต่อที่ประชุมวุฒิสภาว่า “ปัญหาการค้าประเวณีในประเทศไทยนั้น ถือเป็นปัญหาใหญ่ระดับชาติที่จำเป็นจะต้องหาทางป้องกันและแก้ไขโดยด่วน” ประเด็นนี้เองที่ทำให้วุฒิสภามอบหมายให้ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ” ได้ไปศึกษาและนำผลมาเสนอต่อที่ประชุมใหญ่วุฒิสภาต่อไป

ความเป็นมาข้างต้นนี้เองได้นำมาสู่การตั้ง “คณะกรรมการศึกษาปัญหาและแสวงหาแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี” ขึ้น โดยคณะอนุกรรมการฯ คณะนี้ประกอบไปด้วยบุคคลจากหลายฝ่ายเข้ามาร่วมกันศึกษา ได้แก่สมาชิกวุฒิสภา ผู้แทนส่วนราชการและองค์กรพัฒนาเอกชนที่มีประสบการณ์โดยตรง ทั้งนี้ได้มีการวางกรอบการศึกษาเป็น ๔ ระยะ ดังนี้

ระยะที่หนึ่ง ประมวลผลการวิจัย วิชยานิพนธ์ ข้อเขียนต่าง ๆ ที่มีมาในระยะเวลา ๕ ปี ที่ผ่านมา แล้วสรุปสาระและวิเคราะห์ออกมาถึง สาเหตุการเข้าสู่การค้าประเวณี ผลกระทบเมื่อเข้าสู่อาชีพนี้ จำนวนผู้ค้าประเวณีในไทยทั้ง

เด็กและผู้ใหญ่ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาที่ได้มีการ
ดำเนินการอยู่และที่ได้เสนอแนะเพิ่มเติมไว้ (งานในระยะที่
หนึ่งนี้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว)

ระยะที่สอง นำผลการศึกษาในระยะที่หนึ่งไปให้
“ผู้ค้าประเวณี” พิจารณาและวิพากษ์วิจารณ์ รวมถึงให้ข้อ
เสนอแนะ ระยะที่สองนี้เองที่ “คณะกรรมการกิจการสตรี
เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้เข้าไปรับฟังความเห็นถึง
สถานที่ที่ผู้ค้าประเวณีรวมตัวกันอยู่ นั่นคือ “พัฒน์พงษ์”
ผลในวันนั้นต้องยอมรับว่าสมาชิกวุฒิสภาหลายคนที่ไปร่วม
รับฟัง ต่างทึ่งในความกล้าแสดงตนและเสนอแนะอย่างตรง
ไปตรงมาของผู้ค้าประเวณีเหล่านั้นที่มาร่วมแสดงออก
กว่า ๓๐ คน (สารระยละเอียดในวันนั้น ผมจะได้นำเสนอใน
โอกาสต่อไป)

ระยะที่สาม เมื่อผ่านการวิพากษ์วิจารณ์ของบรรดา
ผู้ค้าประเวณีโดยตรงมาแล้ว ข้อมูลและข้อเสนอแนะต่าง ๆ
เหล่านั้นก็จะถูกนำไปเพิ่มเติมรายงานเดิมที่ได้ศึกษาไว้เพื่อให้
มีความเที่ยงตรงและสมบูรณ์เพิ่มมากขึ้น ความข้อนีเองที่ผม
ขออนุญาตเพิ่มเติมว่า มีหลายประเด็นที่ผมคาดคิดไม่ถึง
มีสารขอเสนอแนะซึ่งแยบยลและเป็นรูปธรรมมาก (ขณะนี้

กำลังอยู่ในระหว่างการปรับปรุงรายงานอยู่ คาดหมายว่าน่าจะ
แล้วเสร็จได้ในราวกลางเดือนกันยายนนี้)

ระยะที่สี่ เมื่อมีการแก้ไขรายงานระยะที่สามเสร็จสิ้น
ลงแล้ว คณะกรรมการฯ จะจัดสัมมนาใหญ่ขึ้นที่วุฒิสภาใน
วันที่ ๓๐ กันยายนนี้ โดยจะเชิญผู้ที่เคยศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ
เรื่องนี้ หน่วยงานทั้งภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชนที่
เกี่ยวข้อง ตัวแทนผู้ค้าประเวณี เข้าร่วมกันวิพากษ์วิจารณ์
รายงานการศึกษาฉบับนี้อีกครั้ง เพื่อคณะอนุกรรมการฯ จะ
ได้นำไปพัฒนาให้รายงานฉบับนี้สมบูรณ์และเสร็จสิ้นลงตาม
ภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

เมื่อผลการศึกษาเสร็จสิ้นลง ผ่านการนำเสนอและ
รับรองจากวุฒิสภาเรียบร้อยแล้ว ผมจะพยายามตีพิมพ์รายงาน
การศึกษานี้เป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์เพื่อแจกไปยังส่วน
งานที่เกี่ยวข้อง ไปยังท่านผู้อ่านและผู้สนใจทั่วไป ขอได้
โปรดติดตามกันต่อไป

เดลินิวส์ ๕ กันยายน ๒๕๔๕

ความคิดเห็นของผู้หญิงบริการ

ภายหลังจากที่ผมได้นำเสนอบทความเรื่อง “วุฒิสภา
รับฟังความคิดเห็นที่พัฒนาพงษ์” ผ่านคอลัมภ์นี้ ไปเมื่อ
วันพฤหัสบดีที่ผ่านมา ผมก็ได้รับโทรศัพท์และได้รับฟังผู้คนที่
ได้พบจำนวนไม่น้อยที่แสดงความชื่นชมต่อการทำงานของ
“คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา”
ว่าทำงานจริงจัง มีผลงานต่อเนื่องตลอดและมักจะรุกถึงกลุ่ม
เป้าหมายโดยตรง ทั้งไปที่คุก ไปสถานพินิจ ไปคูเด็กเร่ร่อน
ข้างถนน ไปคูสถานสงเคราะห์ของรัฐและเอกชน ไปคูอาชีพเ
ยามค้าค้าย ฯลฯ พร้อมทั้งขอให้ผมช่วยเขียนขยายความถึง
“ความคิดเห็นของบรรดาหญิงค้าบริการ” ทั้งหลายที่มาร่วม
ในวันนั้นว่าคิดเห็นเป็นเช่นไร

เพื่อตอบสนองความรู้สึกเหล่านั้นและเพื่อความเข้าใจ
ที่ชัดเจนผมขอลำดับความ ดังนี้

๑. เราจัดเวทีการพูดคุยที่ “เอ็มพาวเวอร์” หรือชื่อที่
รู้จักอย่างเป็นทางการว่า “มูลนิธิส่งเสริมสิทธิและโอกาส
หญิงบริการ” มูลนิธิฯแห่งนี้ตั้งอยู่ใจกลางพัฒนาพงษ์และมี
กิจกรรมมากมายสำหรับหญิงบริการทั้งที่พัฒนาพงษ์ พัทยา
และเชียงใหม่ กิจกรรมเหล่านั้นประกอบไปด้วยการจัดการ
เรียนการสอนในรูปแบบการศึกษาอกระบบโรงเรียน

การให้ความรู้ความเข้าใจต่อการป้องกันโรคภัย การให้คำแนะนำเมื่อจะผันตัวเองไปทำงานยังต่างประเทศ การเตรียมพื้นฐานความรู้ด้านภาษาต่างประเทศให้ ฯลฯ เหล่านี้มีผลให้หญิงบริการหลายคนศึกษาจนจบในระดับปริญญา และเกือบทั้งหมดสามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศกับแขกที่มาเที่ยวได้อย่างคล่องแคล่ว

๒. หญิงบริการที่มาร่วมงานในวันนั้นจำนวน ๒๐ กว่าคนล้วนแต่มาด้วยความสมัครใจ มาเพื่อต้องการรับฟังผลการศึกษาของคณะกรรมการฯ ที่มีเนื้อหาครอบคลุมตั้งแต่สาเหตุของการเข้าสู่การค้าประเวณี จำนวนผู้ค้าประเวณีในประเทศไทยทั้งเด็กและผู้ใหญ่ (ไม่รวมเพศชาย) ปัญหาที่ผู้ค้าประเวณีประสบอยู่ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี ซึ่งหลังจากได้รับฟังแล้วเสียงสะท้อนจากหญิงบริการที่เข้าร่วมพูดคุยก็ดังขึ้นเป็นระยะๆ แต่ละคนลุกขึ้นวิพากษ์วิจารณ์เสนอแนะอย่างตรงไปตรงมา สรุปได้เช่นนี้

๒.๑ ไม่อยากให้ผู้คนในสังคมหรือสื่อมวลชน เรียกพวกเขาว่า "อิตัว" หรือ "คุณตัว" เพราะพวกเขาไม่ใช่สัตว์ แต่เป็นคนเหมือนทุก ๆ คนและมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างเต็มเปี่ยมตามรัฐธรรมนูญ รวมถึงคำว่า "โสเภณี" ซึ่งเคยมีผู้แปลว่า "หญิงคนชั่ว" เพราะพวกเขาไม่ได้ทำชั่ว แต่ที่มา

ทำก็ด้วยเหตุจำเป็นและยังเป็นอาชีพที่หาเลี้ยงพ่อแม่และลูก ๆ ได้ เป็นอาชีพสุจริตไม่ได้คดโกงใคร (เธอย้ำว่าเคยได้ยื่นแต่นักการเมืองคดโกงและคอร์รัปชัน) มิหนำซ้ำยังเป็นอาชีพที่ทำรายได้เข้าประเทศอย่างมหาศาลปีละหลายพันล้านบาท (ใครจะเถียงบ้าง)

๒.๒ ให้เรียกพวกเธอว่า “หญิงค้าบริการ” เพราะพวกเธอถือວ່ານີคืออาชีพหนึ่งเหมือนอาชีพทั่วไป และขอย้ำได้มีความคิดที่จะ “จดทะเบียนหญิงค้าบริการ” เพราะพวกเธอไม่ใช่วีวหรือควายที่ต้องตีตรา แต่ขอให้มีการ “จดทะเบียนสถานค้าบริการอย่างถูกต้อง” เพื่อสถานบริการเหล่านั้นจะได้รับพวกเธอเป็น “พนักงานมีศักดิ์และสิทธิเหมือนผู้ใช้แรงงานทั่วไป” ได้จ่ายและออมเงินประกันสังคม ซึ่งจะมีผลต่อชีวิตพวกเธอมากเมื่อมีอายุมากขึ้นและขายบริการไม่ได้ ทั้งจะได้มีบัตรผู้มีรายได้เพื่อไปทำนิติกรรมและบัตรเครดิตต่าง ๆ พวกเธอย้ำให้รู้ว่าแม้ขณะนี้หลายคนจะมีเงินเป็นหมื่นเป็นแสน พวกเธอก็ไปทำบัตรเครดิตต่าง ๆ ไม่ได้เลย

๒.๓ พวกเธอย้ำว่าขอให้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองจัดการอย่างจริงจังและต่อเนื่องกับพวกที่ล่อลวงหรือบังคับเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีและผู้หญิงไปขายบริการทางเพศ เพราะเป็นเรื่องที่ผิดกฎหมายและเป็นอาชญากรรม ขณะเดียวกันก็ขอ

อย่าได้ไล่จับพวกเธอเหมือนหมูเหมือนหมาเพราะพวกเธอ
 สัมผัสใจในอาชีพนี้

ครบเหล่านี้คือสาระหลักโดยย่อที่ขอนำเสนอต่อเนื่อง
 ให้รับทราบ ส่วนรายงานที่จะออกมาเป็นฉบับที่สมบูรณ์นั้น
 อีกไม่นานเกินรอครับได้ขอลโหมแน

ข ข ข ข ข

เดลินิวส์ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๕

ห้องกุหลาบขาว

ก่อนหน้าี่ราว ๒ เดือนเศษ สังกมไทยได้ลุกขึ้นมา
วิพากษ์วิจารณ์หนังสือเล่มหนึ่งคือ “คู่มือวัยใส” ว่าเป็น
หนังสือที่ส่งไปในทางลามกอนาจารและมีข้อความสอนให้
เด็กสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ฮือฮาขนาดได้ขึ้นหน้าหนึ่ง
หนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับ

เรื่องนี้ร้อนถึง “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน
และผู้สูงอายุ วุฒิสภา” เพราะมีผู้คนจำนวนมากร้องเรียนเข้า
มาให้ตรวจสอบ ผลจากการเรียกผู้ จัดพิมพ์ ผู้เขียนและนำ
หนังสือมาพิจารณา ปรากฏว่าเป็นหนังสือที่ใช้สำหรับกลุ่ม
เยาวชนที่เข้าค่ายเรียนรู้การป้องกัน โรคเอดส์เนื้อหาประกอบ
ไปด้วยการเรียนรู้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย การดูแลรักษา จน
ถึงปัญหาการมีเพศสัมพันธ์นำไปสู่การติดโรคร้าย ส่วน
กรณีการสำเร็จความใคร่ นั้นแม้จะเป็นสิ่งที่เกิดได้เองตาม
ธรรมชาติของมนุษย์ เขาก็ช่วยอธิบายให้เข้าใจถึงทางเลี้ยวทาง
ออกด้วยการไปทำกิจกรรมต่าง ๆ แต่หากหักห้ามไม่ไหวแล้ว
เขาก็สอนว่าทำอย่างไร ไม่เกิดผลเสียต่อสุขภาพและอวัยวะ
ของสงวน หรือถ้าเผลอไปเที่ยวต้องป้องกันด้วยถุงยางอนามัย
เป็นต้น โดยสรุปก็คือเป็นคู่มือใช้ในการอบรม ไม่ได้ใช้แจก

ทั่วไป ผลที่ปรากฏชัดเช่นนี้ เมื่อคณะกรรมการฯ ได้แถลง
ข่าวแล้วทุกอย่างจึงยุติลง

คราวนี้มีเรื่องให้ฮือฮาอีกครั้ง ข่าวใหญ่หน้าหนึ่งสื่อ
ออกไปว่ามีครูคนหนึ่งใช้วีดีโอ ไปสอนเพศศึกษาให้แก่เด็ก
ข่าวออกไปได้ไม่ถึงครึ่งวัน โทรศัพทหลายสายฟ้องร้องมาที่
ผมให้ช่วยตรวจสอบข้อเท็จจริง รายการวิทยุหลายคลื่นมีคน
โทรเข้าไปต่อว่าครูคนนั้นตลอดเวลา ร้อนถึงคณะกรรมการฯ
ที่ต้องเข้าดำเนินการเช่นเคย เรียกผู้อำนวยการ โรงเรียนและครู
ผู้สอนมาชี้แจงว่าข้อเท็จจริงเป็นเช่นไร รวมทั้งผมและคณะ
ได้เดินทางไปดูให้เห็นกับตาถึง “ห้องกุหลาบขาว” ใน
โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ผลโดยสรุปเป็นดังนี้ครับ

๑. ครูที่เป็นข่าวคนนี้ชื่อ “ครูนคร สันธิโยธิน” เป็น
ครูผู้หญิง มีประสบการณ์สอนเรื่องเกี่ยวกับยาเสพติด เอดส์
และเพศศึกษามานานกว่า ๒๐ ปี ได้รับเชิญเป็นวิทยากรให้แก่
หน่วยงานต่าง ๆ อยู่บ่อยครั้ง เธอสอนอยู่โรงเรียนสวน
กุหลาบฯ ซึ่งเป็น โรงเรียนชายล้วน

๒. ครูนคร ประจำอยู่ใน “ห้องกุหลาบขาว” ซึ่งเป็น
ห้องให้คำปรึกษา ห้องเรียน ห้องข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหา
สังคม ภายในห้องจะมีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัย
ทั้งวีดีโอ เครื่องเสียง โทรศัพทฮือตไล ๓ สาย ตัวหุ่นร่างกาย

มนุษย์ ฯลฯ ทุก ๆ วันจะมีเด็ก ๆ มาขอคำปรึกษาโดยตรง โทรมาขอคำแนะนำ และเวียนกันมาเรียนเป็นห้อง ๆ

๓. เด็กกลุ่มเสียง (มีพฤติกรรมที่น่าเป็นห่วง) จะต้องมารับคำปรึกษาแนะแนวที่ห้องนี้บ่อยครั้ง ข่าวก่ที่เกิดขึ้นมาจากเด็กกลุ่มเสียงนำวีดีโอไปเข้ามาในห้องและหล่นลงพื้น เป็นเหตุให้ครูนครเปิดฉายให้ทั้งกลุ่มดู ฉายเพียงช่วงแรกของเรื่อง (ยังไม่ถึงบทเข้าพระเข้านาง) ก็ปิดและพูดคุยกับเด็ก ๆ ถึงสิ่งที่ควร ไม่ควร ปัญหาที่จะตามมาหากไปล่วงละเมิดทางเพศหรือมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน

คณะกรรมการฯขอให้ครูนคร เธอช่วยสาธิตการสอน“เพศศึกษา”ให้ดูผมต้องยอมรับว่า“ทั้งในประสบการณ์และความสามารถในการถ่ายทอดที่เธอมี” เธอได้ใช้การตั้งโจทย์คำถามเช่นคำว่า “เพศ” แล้วให้ทุกคนช่วยกันตอบว่าหมายถึงอะไร ผลก็คือได้คำตอบที่หลากหลายที่นำไปสู่การถกเถียงและคิดร่วมกัน เธอให้เด็ก ๆ รวมกลุ่มกันออกไปศึกษาชีวิตผู้คนและนำมาเขียนรายงานพร้อมถ่ายทอดในห้องเรียน เธอพาเด็ก ๆ ไปดูสถานพินิจให้เห็นว่าเด็กทำผิดนั้นจะหมดอิสรภาพเช่นไร เธอพาไปดูคนติดเชื้อเอดส์เพื่อให้ตระหนักว่าการสำส่อนทางเพศนั้นผลจะเป็นเช่นไร ฯลฯ

ผลจากการพูดคุยและไปถึงโรงเรียนเช่นนี้ มีสื่อมวลชนมากมายขอติดตามไปด้วย ซึ่งทุกคนก็เห็นพ้องต้องกันว่า เรื่องเพศศึกษานั้นเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องสอน สอนให้เหมาะสมในเด็กแต่ละกลุ่มแต่ละวัย (เธอสอนมัธยม ๕) มีสื่อการสอนที่เหมาะสม ที่สำคัญคือต้องมีครูที่เก่งเช่น “ครูนคร สันธิโยธิน” ผมจึงได้ประสานไปยังปลัดกระทรวงศึกษาธิการ คนใหม่คือ “ดร.กษมา วรวรรณ ณ อยุธยา” เพื่อให้ช่วยพัฒนาครูฝ่ายแนะแนวให้มีความพร้อมและมีสื่อที่เหมาะสมในการสอนเพศศึกษาแก่เด็กอย่างทั่วถึงเสียที ซึ่งเธอก็เห็นด้วยและรับปากจะดำเนินการให้เกิดขึ้นโดยเร็ว

นี่คือข้อเท็จจริงของ “ครูนคร สันธิโยธิน” และประโยชน์ของ “ห้องกุหลาบขาว” ครับ

๘ ๘ ๘ ๘ ๘ ๘

เดลินิวส์ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕

แนวคิดพัฒนาสังคม

ด้วยเจตนารมณ์เดียวกันที่ต้องการจะเห็น “ผู้คนในสังคมไทยมีความสุข” “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ วุฒิสภา” “ผู้แทนองค์กรพัฒนาเอกชน” และ “ผู้แทนระดับสูงในกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์” ได้นัดหมายพบปะพูดคุยแลกเปลี่ยนถึงแนวทางการทำงานเพื่อกลุ่มเป้าหมายเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาส เมื่อกลางเดือนตุลาคมที่ผ่านมา

ผมเองในฐานะประธานคณะกรรมการฯ ได้มีโอกาสนำเสนอแนวคิดการทำงานต่อที่ประชุม ๕ ข้อ (หลายข้อสอดคล้องกับความเห็นของหลาย ๆ คนในที่ประชุม) ดังนี้

๑. เป้าหมายหลักของกระทรวงฯที่จะต้องก้าวไปให้ถึงนั้น จะต้องทำให้มนุษย์ทุกคนในสังคมได้รับ “สิทธิ” ตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ เพราะ “สิทธิ” ที่บัญญัติไว้นั้นครอบคลุมทั้งการพัฒนา การพิทักษ์คุ้มครองและการบำบัดฟื้นฟู

๒. การวางแผนดำเนินงานจะต้องอาศัยฐานข้อมูลจากจังหวัดต่าง ๆ เป็นที่ตั้ง โดยข้อมูลนั้นจะประกอบไปด้วยข้อเท็จจริงที่กลุ่มเป้าหมายประสบปัญหาอยู่ ผนวกกับข้อมูลหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่ทำงานเพื่อกลุ่มเป้าหมายเหล่านั้น เพราะข้อมูลทั้งสองส่วนจะทำให้สามารถเทียบเคียงได้ว่า จุดอ่อนของการทำงานอยู่ที่ไหน แผนงานจะได้กำหนดไปเสริมแทนได้

๓. การทำงานเป็นเครือข่าย งานด้านสังคมเป็นงานสำคัญและกว้างขวาง จำเป็นที่ทุกส่วนของสังคมจะต้องร่วมด้วยช่วยกัน โดยกระทรวงต้องเป็นแกนกลางในการขับเคลื่อนส่งเสริมให้เกิดการทำงานร่วมกันเป็นเครือข่ายขึ้นให้ได้

๔. การอาศัยฐานกฎหมาย นับตั้งแต่หลักที่สากลกำหนดในลักษณะ “อนุสัญญาและข้อตกลงระหว่างประเทศ” จนถึงสิ่งที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและกฎหมายทั่วไปต้องนำมาพิจารณาว่าได้ปฏิบัติตามหรือไม่ ปฏิบัติแล้วดีและด้อยตรงไหน จะได้เร่งบังคับใช้หรือปรับแก้ไขกันไป

๕. บุคลากรคนทำงาน เนื่องจกงานพัฒนาสังคมเป็นงานยาก ถ้าบากและต้องใช้เวลายาวนานต่อเนื่องจึงจะเห็นผลการพัฒนาบุคลากรอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งดูแลสวัสดิการและ

ขวัญกำลังใจอยู่เสมอเป็นสิ่งที่ต้องกำหนดไว้ในแผนและ
 คำเนินการขึ้นอย่างจริงจัง

๖. *เครื่องมือที่ทันสมัย* งานการพัฒนาสังคมเป็นงาน
 ที่ต้องการข้อมูลกว้างขวาง รอบด้านและทันสมัย เพราะมีการ
 เปลี่ยนแปลงเร็วมาก ปัจจุบันข้อมูลที่เกี่ยวข้องยังกระจัด
 กระจายและไม่ทันการณ์ ทั้งยังขาดการนำมาวิเคราะห์
 สังเคราะห์ใช้อย่างจริงจัง จึงจำเป็นที่จะต้องอาศัยเครื่องมือ
 ทันสมัยเข้ามาเสริมช่วยให้เป็นจริงขึ้น

๗. *เน้นการเข้าเสริมองค์กรที่ทำงานอยู่* ปัจจุบันมี
 องค์กรพัฒนาเอกชน ชุมชนจำนวนมากที่ทำงานเพื่อสังคมอยู่
 เมื่อมีข่าวองค์กรเหล่านั้นคำเนินการเรื่องใดอยู่ กระทรวงจะ
 ต้องรีบเข้าเสริมช่วย เพราะจะได้เป็นกำลังใจและสนับสนุน
 ให้องค์กรนั้น ๆ เข้มแข็งและทำงานได้มากขึ้น

๘. *จำแนกแยกแยะบทบาทงานในหน้าที่ให้ชัด* เช่น
 สถานสงเคราะห์บางแห่งเต็มไปด้วยคนใช้ทางจิต ควรวิน
 ให้หรือขอให้ “กรมสุขภาพจิต” รับภาระด้านการบำบัดทาง
 จิตอย่างเต็มที่ เช่นเดียวกับงานด้านดูแลกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ
 ที่หนุนให้องค์กรพัฒนาเอกชนทำมากกว่าคำเนินการเอง

๙. *ภาระเร่งด่วนบางเรื่องที่ต้องลุกขึ้นมาแกนนำ* เช่น
 เด็กข้างถนนที่ต้องอาศัยตำรวจ องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กร

ท้องถื่นนั้น ๆ และกระทรวงฯ เข้ามาวางแผนร่วมกันและช่วย
ให้เด็ก ๆ พ้นจากสภาพเลวร้ายโดยเร็ว

ทั้ง ๘ ประการที่ผมได้นำเสนอนี้ ผมหวังว่าจะได้รับ
การขานรับและดำเนินการในรายละเอียดเพิ่มขึ้นเพื่อให้งาน
พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้ก้าวหน้าเป็นจริง
สมกับที่ได้ตั้งกระทรวงใหม่ขึ้นมา

เดลินิวส์ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๕

สถานการณ์เด็กในกัมพูชา

เมื่อเร็ว ๆ นี้ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ซึ่งประกอบไปด้วย สว.ชุมพล ศิลปอาภา สว.วิเชียร เปาอินทร์ สว.ชงค์ วงศ์ขัน สว.สุนีย์ อินฉัตร สว.อรัญญา สุจนิต สว.ระเบียบรัตน์พงษ์พานิช สว.พิชัยจำพรพร สว.ทวีป ขวัญบุรี สว.พีรุดดีน บอดอ สว.วิลาวัลย์ตันวันนะพงษ์ สว.สงวน นันทชาติ และตัวผมได้เดินทางเข้าสู่พนมเปญ เมืองหลวงของประเทศกัมพูชา หรือที่เราเรียกคุ้นปากกันมานานว่า “เขมร”

คณะกรรมการฯ ได้มีโอกาสเข้าเยี่ยมชมการระดมระธานรัฐสภาและมีโอกาสแลกเปลี่ยนทัศนะเกี่ยวกับการทำงานเพื่อเด็ก สตรีและผู้สูงอายุ กับ “คณะกรรมการกิจการนารีและสวัสดิการสังคม กัมพูชา” ที่อาคารวุฒิสภา (ที่กัมพูชามีทั้งอาคารวุฒิสภาและอาคารสภาผู้แทนราษฎร แยกส่วนกันอยู่เป็นการเฉพาะในแต่ละสถานที่) รวมถึงได้พูดคุยกับรัฐมนตรีหญิงที่ดูแลกระทรวงกิจการที่นั่นอย่างเป็นกันเอง

นอกจากนี้ คณะกรรมการฯ ยังมีโอกาสเดินทางไปเยี่ยมชมการทำงานขององค์กรพัฒนาเอกชน ๒ แห่ง แห่งแรกคือ “บ้านสำหรับเด็กเร่ร่อนกลางเมืองหลวง” และ “บ้านพัก

ฉุกเฉินสำหรับสตรีที่ถูกทำร้าย” (บ้านทั้งสองหลังนี้น่าสนใจมาก ว่างโอกาสต่อไปผมจะเขียนเล่าให้รับรู้กัน)

ที่สำคัญยิ่งคือการได้นั่งโต๊ะประชุมร่วมกับส่วนราชการที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กและองค์กรพัฒนาเด็กภาคเอกชน ทำให้ได้รับทราบถึง “สถานการณ์ปัญหาที่เด็กกัมพูชากำลังประสบอยู่” ลำดับความเร่งด่วนที่พวกเขา กำลังเร่งแก้ไขมีดังนี้

๑. ปัญหาการใช้เด็กเป็นเครื่องมือ ทั้งเพื่อใช้ให้ค้าบริการทางเพศ ใช้แรงงานและขอทาน แต่ที่รับฟังแล้วจะหนักหนาสาหัสที่สุดคือการลักพาเด็กกัมพูชาออกนอกประเทศเข้าสู่ประเทศไทย สิ่งที่เขาได้ร้องขอให้คณะกรรมการฯ ช่วยดำเนินการใน ๒ เรื่องได้แก่ การช่วยสอดส่องดูแลอย่าให้มีการทำร้ายเด็กกัมพูชาในประเทศไทย ซึ่งประเด็นนี้ผมได้ตอบยืนยันเขาไปว่า “เด็กต่างชาติทุกคนในเมืองไทยได้รับการคุ้มครองปกป้องโดยกฎหมายพรบ.มาตรการป้องกันการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.๒๕๔๐ อยู่แล้ว” ส่วนประเด็นที่สองเกี่ยวกับการให้ช่วยเหลือส่งเด็กกลับประเทศเขานั้น ตรงกับแนวทางการทำงานของฝ่ายไทยโดยตลอด จะมีปัญหาที่ตรงที่ “หน่วยรองรับเด็กทางฝั่ง

กัมพูชานั้นมีไม่เพียงพอและเมื่อส่งกลับไปแล้ว ยังพบเสมอว่าเด็กมักจะหวนกลับคืนมายังประเทศไทยเช่นเดิม”

๒. ปัญหาการติดเชื่อเอดส์ในเด็ก ผมรับฟังด้วยความหดหู่ใจเพราะสถิติของที่นั่นสูงเหลือเกิน ภาพนี้สะท้อนให้เห็นได้ว่า “หญิงสาวกัมพูชาที่ต้องค้าประเวณีและติดเชื่อแล้วมีลูกเกิดขึ้น โดยเด็กจำนวนหนึ่งที่คลอดมา นั้นได้รับเชื่อเอดส์ติดตัวมาด้วยมีเป็นจำนวนมาก รวมทั้งเด็กที่ต้องเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีและติดเชื่อก็อยู่ในอัตราที่สูง” ผมได้แต่หวังว่าความพยายามจะหยุดยั้งโรคร้ายนี้ให้ น้อยลงจะประสบผลสำเร็จในเร็ววัน ซึ่งเป็นความหวังที่ไม่รีบหรือนัก เพราะขณะนี้ได้มีองค์กรต่างประเทศจำนวนมากรุกเข้าช่วยเหลือทั้งในด้านงบประมาณและบุคลากร โดยไทยเราเองได้มีส่วนเข้าช่วยเหลืออยู่พอสมควร

๓. ปัญหาเด็กเร่ร่อนไร้ที่พึ่ง ผลแห่งสงครามล้างเผ่าพันธุ์เมื่อ ๒๐ กว่าปีในกัมพูชา นอกจากจะยังคงรื้อรอยความปวดร้าวและเศร้าสลดใจคงไว้ในจิตใจของผู้คนแล้วยังส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของเด็ก ๆ ชาวกัมพูชาอย่างเห็นได้ชัด ภาพของเด็กเร่ร่อนขอทานและใช้ชีวิตอยู่ตามถนนหนทางมีอยู่มากมายซึ่งเป็นปัญหาใหญ่อีกประการหนึ่งที่รอการเยียวยาแก้ไข

แม้ผมจะเดินทางกลับจากประเทศกัมพูชาแล้ว
 หลายวัน แต่ข้อมูลและภาพปัญหาที่เด็ก ๆ กัมพูชาประสบอยู่
 ยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำ ทำให้ผมเกิดความรู้สึกประการ
 หนึ่งขึ้นว่า “ในโลกของเราที่กำลังก้าวรุดไปสู่ความเจริญทาง
 วัตถุและเทคโนโลยีอย่างกว้างขวางนั้น ยังมีมนุษย์อีกมากมาย
 ที่ต้องตกอยู่ในความทุกข์ยากทรมาน เป็นความทุกข์ยากที่
 ต้องอาศัยสำนึกร่วมของผู้คนเข้าช่วยเหลือมากกว่าอาศัยความ
 เจริญเหล่านั้น”

* * * * *

เดลินิวส์ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๕

องค์กรเพื่อเด็กเร่ร่อนเขมร

คราวที่ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้รับเชิญให้เดินทางไปแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงานเพื่อเด็กที่ประเทศเขมรเมื่อเดือนที่ผ่านมา นั้น คณะกรรมการฯ ได้มีโอกาสเดินทางไปเยี่ยมชมองค์กร “มิตรลำดัญ” ที่ก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ โดยหนุ่มชาวฝรั่งเศสที่ชื่อว่า “เซบาสเตียน” (หนุ่มคนนี้เคยเดินทางมาไทยเมื่อปี ๒๕๓๕ เพื่อพูดคุยกับผมและดูการทำงานของบ้านสร้างสรรค์เด็กเพื่อเด็กเร่ร่อนที่ผมเปิดขึ้น เขาตระเวนไปหลายประเทศเพื่อหาประสบการณ์ก่อนไปบุกเบิกที่เขมร) เป็นคนแรกที่ริเริ่มเปิดบ้านขึ้นเพื่อช่วยเหลือเด็กเร่ร่อนและเด็กกลุ่มต่าง ๆ ในกรุงพนมเปญ

วันที่คณะกรรมการฯ ไปเยือนถึง “บ้านมิตรลำดัญ” เขาได้มาต้อนรับและเล่าให้ฟังว่าปัจจุบันงานของเขาหนักมาก เพราะเป็นหน่วยงานหลักเพียงหน่วยงานเดียวที่รองรับเด็ก ๆ ทั้งหญิงและชายไว้ถึง ๑,๖๐๐ คน ที่หนักเพราะต้องตระเวนหาเงินบริจาคจากประเทศต่าง ๆ เข้ามาจ้างครูฝึกอาชีพเด็ก เลี้ยงดูเด็ก สอนหนังสือเด็ก เป็นทุนการศึกษา เด็ก รักษาพยาบาลเด็กที่ป่วยหรือติดเชื้อเอชไอวี หาทุนทำงาน

แก่ครอบครัวเด็ก ฯลฯ โดยรัฐบาลกัมพูชาไม่ได้มีงบประมาณ
ช่วยแต่ประการใด ภาระที่เขาต้องหาเงินให้ได้ถึงปีละ ๒๘
ล้านบาทจึงหนักหนาสาหัสยิ่ง

“บ้านมิตรสำคัญ” หลังนี้ตั้งอยู่บนพื้นที่ ๓ ไร่เศษ
แบ่งออกเป็น ๓ ส่วน คือ สำนักงาน ๑ หลัง อาคารเรียน ๑๐
ห้องสอนตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงจบชั้นประถมศึกษาและ
อาคารฝึกวิชาชีพ ๓ หลังที่สอนตั้งแต่การทำอาหาร การทำ
ขนม การทำผม คัดผม ช่างเชื่อม ช่างยนต์ ช่างไฟ ช่างไม้ งาน
ปั้น ศิลปะและดนตรี

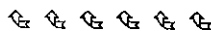
เด็กราว ๑,๖๐๐ คน ที่เขาดูแลอยู่นี้ไม่ได้มารับบริการ
ที่บ้านหลังนี้ทั้งหมด เพราะส่วนหนึ่งยังใช้ชีวิตเร่ร่อนอยู่โดย
เขาได้จัด “ครูข้างถนน” (ผมภูมิในการทำงานในรูปแบบครู
ข้างถนนได้ถูกนำไปใช้ถึงที่นั่น) ลงไปดูแล บางส่วนเข้า
ศึกษาตามโรงเรียนต่าง ๆ ด้วยทุนที่เขาสนับสนุน บางส่วนทำ
งานเลี้ยงตนเองได้แล้วแต่จะแวะเวียนมาเป็นครั้งคราวเพื่อ
ปรึกษาหารือเรื่องต่าง ๆ หรือมาเยี่ยมรุ่นน้อง

นายเซบาสเตียน ได้เล่าให้ฟังด้วยความภาคภูมิใจว่า
ปัจจุบันงานของเขาพัฒนาไปอีกระดับหนึ่ง เพราะรัฐให้การ
สนับสนุนและขอให้เขาช่วยฝึกทักษะการทำงานเพื่อเด็ก
เร่ร่อนให้กับเจ้าหน้าที่ของกระทรวงสังคมกิจ (เหมือนที่

มูลนิธิสร้างสรรค์เด็กได้เคยทำการฝึกครูอาสาสอนให้แก่ทาง
กรุงเทพมหานคร)

ก่อนจากกันในวันนั้น เขาได้แสดงความรู้สึกต่อคณะ
กรรมการฯว่า เขาขอบคุณที่วุฒิสภาซึ่งเป็นหน่วยงานระดับ
ชาติได้เดินทางมาเยี่ยมเยียนเขา ทำให้เขาและคณะรู้สึกมี
คุณค่าและกำลังใจเพิ่มขึ้นอย่างมาก พร้อมทั้งเอ่ยขึ้นว่าจำผม
ได้ดีเพราะเคยมาดูงานที่ผมทำอยู่ และหวังว่าจะได้ทำงาน
ประสานกับผมอย่างใกล้ชิดต่อไป

ครับ สำหรับข้อเขียนครั้งต่อไป จะเล่าให้ฟังถึงการทำ
งานดูแลหญิงถูกทำร้ายให้รับรู้ว่าองค์กรในเขมรเขาทำงาน
ลักษณะใด คอยติดตามนะครับ

เดลินิวส์ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๕

ที่เด็ดแม่หญิงลาว

ภาคหนึ่ง การเดินทาง

เมื่อเร็ว ๆ นี้ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้เดินทางไปเยี่ยมเยือนกลุ่มแม่หญิงลาว ณ หลวงพระบาง เมืองหลวงเก่าของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว คณะกรรมการฯ เดินทางโดยรถยนต์จากจังหวัดหนองคายผ่านสะพานมิตรภาพไทย – ลาว สู่เมืองเวียงจันทน์ จากนั้นเดินทางต่อด้วย “เครื่องบินเล็ก ขนาด ๑๗ ที่นั่งของสายการบินลาว” (เล็กกว่ารถบรรทุกน้ำมันที่วิ่งอยู่ทั่วไป) ใช้เวลาราว ๔๕ นาทีก็ถึง “เมืองหลวงพระบาง” โดยสวัสดิภาพ

ที่ใช้คำว่า “โดยสวัสดิภาพ” เพราะเป็นเครื่องบินขนาดเล็ก สภาพเก่า เสียงเครื่องยนต์เมื่อเร่งจะดังลั่น ก่อนจะโผขึ้นสู่ท้องฟ้าผ่านหมอกเมฆและสายลมด้วยสภาพที่ “ต้องลุ้น” เมื่อทรงตัวได้ทุกอย่างก็เรียบร้อย แลจากหน้าต่างลงไปสู่เบื้องล่าง งดงามอย่างยิ่งเมื่อเห็น “แม่น้ำโขง” สีขุ่นแดงไหลลดเลี้ยวผ่านป่าเขาลำเนาไพรที่เขียวขจี ซึ่งแสดงถึงความสมบูรณ์ของป่าไม้ที่ยังหนาแน่น

ขณะที่กำลังเพลินกับความงดงามเบื้องล่าง ก็รู้สึกเสียววูบอีกครั้งเมื่อเครื่องบินอ้อมวนร้อนลงสู่สนามบิน ล้อแตะ

พื้นและเซตลาไปทางซ้ายเล็กน้อย ก่อนจะเคลื่อนมาสู่ความ
สมดุลและจอกนิ่งสนิท พร้อมเสียงถอนหายใจอย่างโล่งอก
ของสมาชิกวุฒิสภาบางท่าน

ภาคสอง เมืองหลวงพระบาง

“หลวงพระบาง” ในวันนี้ ยังคงความงดงามและสงบ
เงียบเช่นเมื่อหลายปีก่อน อาคารบ้านช่องยังคงรักษารูปทรง
ฝรั่งเศสไว้ ที่น่าเป็นห่วงก็คือความทรุดโทรมที่มาเยือนโดย
ขาดงบประมาณในการบูรณะซ่อมแซม โดยเฉพาะอาคาร
เก่าที่ปลูกเป็นแนวยาวสองข้างทาง ซึ่งถือเป็นจุดเด่นสำคัญ
ของเมือง หากปล่อยไว้เช่นนี้อีกไม่เกิน ๕ ปี น่ากลัวจะพังเสีย
หายลงแน่ เพราะขณะนี้ส่วนที่เป็นหลังคากระเบื้องไม้แบบ
เดิมได้ผุร่อนหลุดลงมาแล้วหลายหลัง แผ่นสังกะสีได้เข้ามา
แทนที่ จนทอนความงดงามลงอย่างมาก ซ้ำอาคารที่เป็นตึก
เก่าหลายหลังตามที่ต่าง ๆ ได้ถูกปล่อยทิ้งรกร้าง หลายหลังได้
พังลงอย่างน่าเสียดาย

นอกจากอาคารบ้านเรือนและวัดวาอารามทิ้งงดงาม
แล้ว บรรยากาศเข้ามิด พระสงฆ์จากทุกวัดจะมารวมพลเข้า
แถวเป็นแนวยาวเหยียด เมื่อพร้อมก็จะเดินด้วยเท้าเปล่าเป็น
แถว พร้อมกันบิณฑบาตรข้าวปลาอาหารจากชาวพุทธที่ออก

มานั่งเรียงรายรอใส่บาตรทำบุญ เป็นภาพที่งดงามยิ่งเกินจะบรรยายได้

ภาคสาม แม่หญิงลาว

“แม่หญิงลาว” คือตัวแทนหญิงลาวทั้งหลาย เหมือน “สภาสตรี” ของไทย เพียงแต่กลุ่มแม่หญิงลาวจะได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาลเป็นประจำและต่อเนื่อง มีเครือข่ายตัวแทนกระจายอยู่ทุกหมู่บ้าน

เราแลกเปลี่ยนสอบถามกันหลายเรื่อง ที่ฝ่ายเราถูกถามก็คือ “ด็อกเตอร์ฆ่าเมียทำไมไม่ติดคุก” “เรื่อง สว.ละเมิดทางเพศต่อเด็ก” ซึ่งแสดงว่าเขาได้ติดตามข่าวคราวจากเมืองไทยอยู่เสมอผ่านโทรทัศน์ ๔ ช่องได้แก่ ช่อง ๓ ๕ ๗ และ ๘ (เขายังบอกว่าได้เคยเห็นหน้าผมและอาจารย์ชุมพล ศิลปอาชา อยู่บ่อยครั้ง...ดั่งข้ามประเทศเชียวนะครับ) ที่ฝ่ายเราสนใจไต่ถามเขามากเป็นพิเศษก็คือ “ได้ข่าวมาว่าผู้หญิงลาวมีมาก ผู้ชายมีน้อย ผู้ชายจึงมีเมียได้หลายคนจริงไหม” แม่หญิงลาวยิ้มและตอบอย่างซัดถ้อยซัดคำ ว่า “เป็นความเข้าใจผิดอย่างแรง ผู้ชายคนไหนไปมีเมียน้อย เมียหลวงจะฟ้องให้จับทั้งหัวและเมียน้อย จับไปเข้าเรียนคดีนิสย”

แต่ที่ผมสนใจมากที่สุดก็คือ “บัตรประชาชน” ครับ นอกจากจะบันทึกชื่อ นามสกุล ที่อยู่ไว้แล้ว เขามีช่องให้

บันทึกด้วยว่า “มีสามีชื่ออะไร มีภรรยาชื่ออะไร” เธอพูด
พลางควักออกมาให้ดูของจริงครับ “มีชื่อสามีกันทุกคน” ใ
ครับ.....ที่เค็ดแม่หญิงลาว

*****

เคลทินิวส์ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๕

ครูหยุดกับกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ

วุฒิสภา

ข้อเขียนฉบับที่แล้วของผมเกี่ยวกับ “การเปลี่ยนแปลง
ข้อบังคับและคณะกรรมการวุฒิสภาที่เพิ่มจาก ๑๖ คณะ
เป็น ๒๑ คณะนั้น” ได้มีเพื่อนผู้อ่านจำนวนไม่น้อยโทรศัพท์
สอบถามขอทราบรายละเอียดเพิ่มเติมมายังผม รวมทั้งขอ
เอกสาร “ข้อบังคับใหม่ของวุฒิสภา” มาด้วย ผมจึงถือโอกาส
นี้บอกผ่านไปยังทุก ๆ ท่านเพิ่มเติมว่า “หากต้องการทราบราย
ละเอียดต่าง ๆ หรือต้องการเอกสารใดใดของวุฒิสภา
สามารถติดต่อ “ศูนย์บริการวุฒิสภา” ได้ที่หมายเลข ๒๔๔
-๑๗๗๗ และ ๒๔๔-๑๗๗๘ (อย่าลืมกด ๐๒ นำหน้าด้วย
ครับ) ทุกวันราชการตั้งแต่เช้าจรดเย็น

ส่วนข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับผมโดยตรงนั้น ถามว่า
“เมื่อมีคณะกรรมการเพิ่มเป็น ๒๑ คณะ และให้สมาชิก
วุฒิสภาแต่ละคนสามารถทำงานได้คนละ ๒ คณะนั้น ผมอยู่
ในคณะกรรมการชุดใด”

ตอบว่า “ผมยังคงยืนยันสมัครอยู่ในคณะกรรมการ
กิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุเพียงคณะเดียว” โดยมีเหตุ
ผล ๔ ประการดังนี้ครับ

ประการแรก ในการเป็นสมาชิกวุฒิสภาชุดแต่งตั้งชุดสุดท้าย(พ.ศ. ๒๕๓๕ - ๒๕๔๓) ผมสมัครอยู่ใน “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ” คณะเดียวและได้รับการคัดเลือกให้ทำหน้าที่เป็น “เลขาธิการคณะกรรมการฯยาวนานถึง ๔ ปีเต็ม” ซึ่งในการทำงานช่วงนั้นได้ทำหน้าที่ที่กลั่นกรองกฎหมายและศึกษาวิเคราะห์กิจการที่เกี่ยวกับเด็ก สตรีและผู้สูงอายุ ในด้านต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องเรื่อยมา

ประการที่สอง ในการเป็นสมาชิกวุฒิสภาชุดเลือกตั้งชุดแรก (พ.ศ. ๒๕๔๓ - ๒๕๔๘) ผมสมัครอยู่ในคณะกรรมการฯคณะนี้เหมือนเดิมและได้รับการคัดเลือกจากเพื่อนสมาชิกให้เป็น “รองประธานคณะกรรมการฯคนหนึ่ง” และมีมติมอบหมายให้เป็น “ประธานคณะอนุกรรมการฯด้านการพัฒนาเด็กและเยาวชน” อีกตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งขณะนี้กำลังศึกษาและวิเคราะห์นโยบายแผนและมาตรการด้านการพัฒนาเด็ก - เยาวชน”เพื่อหาทางผลักดันให้สิ่งที่คิดอยู่แล้วได้รับการส่งเสริมสนับสนุนปฏิบัติให้เป็นจริง พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางที่ดีที่ยังไม่ได้บรรจุไว้ให้ได้รับการยอมรับและนำไปกำหนดไว้ต่อไป

ที่สำคัญอีกประการในข้อนี้ก็คือ การทำงานในปัจจุบันนี้ได้รับการยอมรับ ได้รับข้อเสนอแนะ กำลังใจและความร่วมมือจากเพื่อนสมาชิกวุฒิสภาและกลุ่มทำงานต่างๆ เป็นอย่างมาก

ประการสาม ตัวผมเองนับแต่จบการศึกษาระดับอุดมศึกษา ได้ทำงานด้านการพัฒนาเด็ก เยาวชน และทำงานประสานสัมพันธ์ กับกลุ่มงานด้านสตรี และผู้สูงอายุมาโดยตลอด ๒๐ กว่าปี ซึ่งประการนี้นอกจากจะช่วยเพิ่มประสบการณ์โดยตรงแก่ผมแล้ว ยังเป็นส่วนสำคัญให้ได้รับการยอมรับจากส่วนการเมือง ส่วนราชการและองค์กรต่าง ๆ ให้ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา เป็นประธานและเป็นกรรมการชุดต่าง ๆ อยู่เสมอ ที่สำคัญคือทำให้ผมได้รู้จักผู้คนมากมายทุกระดับที่ทำงานทุ่มเทเพื่อสังคมในด้านเหล่านี้ ซึ่งล้วนแต่เป็นกัลยาณมิตรที่ทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่ด้วยความเคารพซึ่งกันและกันมาโดยตลอด

ประการสี่ ช่วงที่ผมได้รับการแต่งตั้งให้เป็นสมาชิกวุฒิสภาและสืบต่อมาได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนให้ทำงานที่สำคัญนี้ สิ่งใหญ่ในสังคมและประชาชนทั่วไปได้บอกต่อผมก็คือ “อย่าหลงลืมตัวและติดยึดในอำนาจทางการเมือง” และ “อย่าทิ้งการทำงานเพื่อเด็ก เพื่อสตรี เพื่อผู้สูงอายุ

และผู้พิการ” ที่ยังต้องการพลังอีกมากในการช่วยเหลือ
ในการผลักดันให้มีโอกาสให้ได้รับการยอมรับ ผมน้อมรับข้อ
คิดเห็นเหล่านี้และยึดถือไว้โดยตลอด

ทั้งสี่ประการนี้คือเหตุผลหลักที่ผมยังคงเลือกจะทำ
หน้าที่ใน “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ
วุฒิสภา” เช่นเดิม พร้อม ๆ กับทำหน้าที่ช่วยเหลือเด็ก
เยาวชนและสังคม ร่วมกับประชาชนและองค์กรต่าง ๆ
เรื่อยไป

๘ สิงหาคม ๒๕๔๔

สว.คร.หญิงแห่งวุฒิสภา

สมาชิกวุฒิสภา (สว.) ชุดแรกจำนวน ๒๐๐ คน ที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชน จำแนกออกเป็นเพศชายจำนวน ๑๘๐ คน (คิดเป็นร้อยละ ๕๐) และเพศหญิงจำนวน ๒๐ คน (คิดเป็นร้อยละ ๑๐) สว.หญิงที่สามารถพ้นผ่านเข้ามานั่งในตำแหน่งสูงแห่งสถาบันนิติบัญญัตินี้ได้ ต้องขอจารึกเป็นเกียรติประวัติให้ทราบไว้ดังนี้ว่า คือ “สว.กรองกาญจน์ วิสมหมาย” “สว.จิตรา อยู่ประเสริฐ” “สว.คุณหญิงจินตนา สุขมาก” “สว.คุณหญิงชดช้อย โสภณพนิช” “สว.เตือนใจ คีเทศน์” “สว.นันทนา สงฆ์ประชา” “สว.นิพัทธา อมรัตน์เมธา” “สว.บุษรินทร์ ดิยะไพรัช” “สว.ประทีป อึ้งทรงธรรม” “สว.พรหมจารี รัตนเศรษฐ์” “สว.พัฒนา ศิริวันสาธน์” “สว.เพ็ญศักดิ์ จักขุจินดา” “สว.มลิวลัย เงินหมื่น” “สว.มาลินี สุขเวชชวรกิจ” “สว.มาลีรัตน์ แก้วกำ” “สว.ระเบียบรัตน์ พงษ์พานิช” “สว.วิลาวัณย์ ดันวัฒนะพงษ์” “สว.สุนีย์ อินฉัตร” “สว.อรัญญา สุนิล” และ “สว.อุษณีย์ ฆิชอบ”

ที่น่าสนใจยิ่งก็คือ “คุณวุฒิต่างการศึกษา” จำแนกเป็นจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ๑๔ คน ปริญญาโท ๕ คน และปริญญาเอก ๑ คน โดยสาขาที่จบนั้นหลากหลายไปด้วยความรู้ในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การแพทย์ ๑ คน รัฐศาสตร์ ๑ คน

นิติศาสตร์ ๑ คน ศีกษาศาสตร์ ๕ คน ศิลปศาสตร์ ๑ คน
 วิทยาศาสตร์ ๑ คน และการบริหาร การเงิน บัญชี
 เศรษฐศาสตร์ ๖ คน ความรู้และประสบการณ์ที่หลากหลาย
 เหล่านี้ ทำให้สมาชิกรัฐสภาหญิงมีบทบาทอย่างมากในเวที
 รัฐสภาตลอดระยะเวลาปีเศษที่ผ่านมา ทั้งบทบาทการตั้ง
 กระทั่งตามฝ่ายบริหารในประเด็นปัญหาต่าง ๆ บทบาทในการ
 ก่อตั้งกรรณการกฎหมายฉบับต่าง ๆ และพระราชบัญญัติ
 งบประมาณอย่างเต็มที่ บทบาทในการแปรญัตติกฎหมาย
 ฉบับต่าง ๆ (ที่โด่งดังกล่าวขานกันไปทั่วก็คือกรณีที่ สว.หญิง
 อรัญญา สุจินล แปรญัตติ พรบ.การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน
 ราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา ให้ สส.ที่ลาออกไปเป็น รมต.ต้อง
 เสียค่าใช้จ่ายการเลือกตั้งซ่อม จนสำเร็จมาแล้ว)

กล่าวเฉพาะ “ค็อกเตอร์วิลาวังษ์ ต้นวัฒนธรรมพงษ์
 “ปริญญาเอกหญิงหนึ่งเดียวของสมาชิกรัฐสภา” นับเป็น
 นักบริหารทางการศึกษาที่โดดเด่นผู้หนึ่ง โดยบริหารงานเป็น
 อธิการบดีถึง ๒ วิทยาลัย ได้แก่ “วิทยาลัยเทคโนโลยีราชธานี
 จ.อุบลราชธานี และวิทยาลัยเทคโนโลยีราชธานีอุดร
 จ.อุดรธานี” ทั้งยังทำผลงานวิชาการที่มากด้วยสาระประโยชน์
 เป็นที่ขอมรับไปทั่ว ได้แก่ งานวิชาการเกี่ยวกับ “การ
 วิเคราะห์ต้นทุนและทางเลือกในการลดต้นทุนโรงเรียน

อาชีวศึกษาเอกชนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” รวมไปถึงการได้รับเชิญให้เดินทางไปประชุมและเสนอผลงานด้านการศึกษาในที่ประชุมระหว่างประเทศอยู่เนือง ๆ ทั้งที่สหรัฐอเมริกา อังกฤษ สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ ฯลฯ

ความรู้และประสบการณ์ด้านการศึกษาของ “ดร.หญิง วิลาวัณย์ ต้นวัฒนพงษ์” ตลอดระยะเวลากว่า ๒๐ ปี เชื่อแน่ว่ากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาที่กำลังจะผ่านมาจากสภาผู้แทนราษฎรไม่ต่ำกว่า ๒๓ ฉบับ จะต้องผ่านการพิจารณาถ้อยแถลงอย่างละเอียดถี่ถ้วนจากเธออย่างเต็มที่ ซึ่งทราบมาว่าเธอกำลังขมักเขม้นติดตามศึกษาด้านร่างไปพร้อม ๆ กับกฤษฎีกาที่กำลังทำหน้าที่พิจารณาอยู่

ความสนใจอีกประการหนึ่งที่เธอมีอยู่ในจิตใจคือ “การพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีคุณภาพ” เธอจึงสมัครเข้าอยู่ในคณะกรรมการ ๒ คณะที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันคือ “คณะกรรมการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม” และ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ”

นี่คือจุดเด่นอีกประการของสมาชิกรัฐสภาที่เพียบพร้อมไปด้วยหญิงเปี่ยมคุณภาพระดับค็อกเตอร์ที่สุชุม

รอบคอบ ทำงานจริง มีผลงานโดยไม่ต้องคอยโอ้อวดตนเอง
แต่อย่างใด

๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐

เฉลิมวิทย์ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๕

สว.ระเบียบรัตน์ พงษ์พานิช

ศุกร์ที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ ที่ผ่านมา “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ได้เดินทางไปจัดการสัมมนาร่วมกับกลุ่มต่าง ๆ ในจังหวัดขอนแก่นภายใต้หัวข้อสำคัญ คือ “บทบาทสตรีกับการปกป้องคุ้มครองเด็ก”

การสัมมนาครั้งนี้นอกจากคณะกรรมการฯ แล้ว ยังมีบรรดากลุ่มผู้นำสตรีในชุมชน กลุ่มองค์กรบริหารส่วนจังหวัดและส่วนตำบล นักเรียนนักศึกษา ผู้แทนองค์กรพัฒนาเอกชนและส่วนราชการต่าง ๆ เข้าร่วมสัมมนาอย่างคับคั่ง

สว.ระเบียบรัตน์ พงษ์พานิช รองประธานคนที่หนึ่งในคณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นสมาชิกวุฒิสภาที่ชาวจังหวัดขอนแก่นเลือกตั้งมาด้วยความภาคภูมิใจ ได้ทำหน้าที่เป็นหลักในการผลักดันให้เกิดการสัมมนาครั้งสำคัญนี้ขึ้น ภายใต้การประสานงานอย่างแข็งขันจาก “กองคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กรมประชาสงเคราะห์ ร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดขอนแก่น”

ผลที่ได้จากการสัมมนาครั้งนี้ กล่าวได้ว่ารับรู้ครบถ้วนกระบวนความ นับตั้งแต่

๑. สถานการณ์ปัญหาเด็กในเมืองขอนแก่น พบตั้งแต่ปัญหาพื้นฐานที่เด็กยังถูกทอดทิ้ง ด้วยโอกาสทางการศึกษา พิจารณ์ไร้คนดูแล จนถึงปัญหารุนแรงของการใช้แรงงานเด็ก เด็กขายบริการทางเพศ เด็กติดยาเสพติด เด็กเร่ร่อน เด็กมั่วสุมทางเพศ เด็กหนีเรียน ไปมั่วสุมในร้านเกมส์ ฯลฯ

๒. สาเหตุของปัญหามาจากความอ่อนแอและความแตกแยกของครอบครัว ปัญหาความยากจน การย้ายถิ่นฐาน สภาพแวดล้อมทางสังคมที่เลวร้ายเต็มไปด้วยยาเสพติดและสถานเริงรมย์ ปัญหาการไม่บังคับใช้กฎหมายเพื่อจัดการกับสิ่งเลวร้ายอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

๓. ข้อเสนอต่อ “บทบาทสตรีในการปกป้องคุ้มครองเด็ก” มีข้อคิดจากวงสัมมนาในหลายต่อหลายประเด็น ดังนี้

๓.๑ บทบาทในครอบครัว สตรียังมีบทบาทเลี้ยงดูลูกหลานอย่างเต็มที่ รวมทั้งพยายามโน้มน้าวหากลวิธีต่าง ๆ ให้พ่อบ้านเข้ามามีส่วนร่วมในกิจสำคัญนี้ด้วย เพราะการเลี้ยงดูลูกด้วยความรักเข้าใจนั้น จะเป็นพื้นฐานในการหล่อหลอมและสร้างลูกหลานให้เติบโตขึ้นอย่างเข้มแข็ง รู้เท่าทันต่อสิ่งเลวร้ายทั้งหลาย

๓.๒ บทบาทในชุมชน สตรีจะต้องมีส่วนร่วมในการสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน โดยเฉพาะให้เป็นชุมชนที่พึง

ตนเองได้ เพื่อเด็ก ๆ ในชุมชนจะได้มีที่พำนัก มีผู้ใหญ่ร่วมกัน
ปกป้องคุ้มครองต่อไป

๓.๓ บทบาทในสถานศึกษา สตรีจะต้องเข้ามามีส่วน
ร่วมเกี่ยวข้องและร่วมผลักดันให้สถานศึกษาสนใจให้การ
ศึกษาและดูแลพฤติกรรมเด็กควบคู่กันไป จัดหาทุนการศึกษา
แก่เด็กด้อยโอกาสและให้ความรู้แก่เด็กเพื่อเท่าทันอันตราย
ของอบายมุขทั้งหลายที่แวดล้อมอยู่

๓.๔ บทบาทในระดับจังหวัด กลุ่มสตรีต้องการเห็น
“แกนหลักที่เป็นจริงในการทำงานเพื่อเด็ก” เกิดขึ้นเพื่อเป็น
จุดรวมพลังทุกส่วนและสร้างเครือข่ายที่เข้มแข็งให้กว้างขวาง
ครอบคลุมการปกป้องคุ้มครองเด็กในทุกด้านรวมทั้ง
สนับสนุนทุนการดำเนินงานให้แก่สตรีที่ทำงานด้านนี้ด้วย

๓.๕ บทบาทในระดับประเทศ กลุ่มสตรีต้องการเห็น
หน่วยงานที่ทำงานอย่างชัดเจนในเรื่องเด็ก สตรี และผู้สูงอายุ
เกิดขึ้นในกระทรวงใหม่ ต้องการเห็นฝ่ายนโยบายเร่งรัดให้มี
การบังคับใช้กฎหมายเพื่อเด็กทุกฉบับอย่างจริงจัง เหมือนที่
ได้มีการบังคับใช้ “พรบ.สถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๘” อย่งได้
ผลมาแล้ว

นอกจากนี้ที่ประชุมยังได้กำหนดจุดเน้นสำคัญที่
จำเป็นต่อความสำเร็จของบทบาทสตรีดังกล่าวข้างต้นไว้ว่า

จะต้องดำเนินการ “ศึกษาวิจัยให้ได้ข้อเท็จจริงของ
สถานการณ์ปัญหาเด็กในขอนแก่นว่าหนักหนาในด้านใด
บ้าง”และ “แกนหลักในการประสานสตรีเพื่อปกป้องคุ้มครอง
เด็กจะต้องมีขึ้นโดยเร็ว”

นำยินดียิ่งนักที่ สว.ระเบียบรัตน์ พงษ์พานิช ชั้นอาสา
ที่จะเป็นแกนหลักในการประสานให้สตรีทั้งหลายได้เข้าร่วม
กันทำงานปกป้องคุ้มครองเด็ก ๆ ในจังหวัดขอนแก่น อย่าง
เป็นรูปธรรมต่อไปในอนาคตอันใกล้

หากเกิดขึ้นและสำเร็จลงได้ จังหวัดขอนแก่นก็น่าจะ
เป็นเสมือนจังหวัดนำร่องที่นำไปสู่การขยายผลเพื่อการปก
ป้องคุ้มครองเด็กในจังหวัดอื่น ๆ ต่อไป

คณะกรรมการฯเชื่อมั่นว่าประการนี้จะบรรลุผลใน
ไม่ช้า

๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕

เคลนิวิสต์ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕

สว.สุนีย์ อินฉัตร

“มีสองเรื่องที่เป็นความในใจและดิ้นรนหวังว่าจะต้องส่งเสริมและผลักดันให้สำเร็จให้ได้ คือ หนึ่ง...สภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของผู้สูงอายุ สอง...เลิกกำหนดวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีสำหรับผู้ที่ จะเข้าสู่การทำงานทางการเมืองระดับชาติ” สมาชิกวุฒิสภา “สุนีย์ อินฉัตร” จากจังหวัดศรีสะเกษ กล่าวถึงความในใจกับผมที่รัฐสภา

ด้วยชีวิตที่ยากไร้มาแต่เด็กและความเป็นคนออกทนต่อสู้ชีวิตจนประสบความสำเร็จทั้งการงานและการเมือง ทำให้สมาชิกวุฒิสภาหญิงจากดินแดนอีสานผู้นี้ มุ่งมั่นที่จะทำทุกสิ่งประการให้คนทุกขัคนยาก โดยเฉพาะบรรดาผู้สูงอายุทั้งหลายได้มีสภาพชีวิตที่ดีขึ้น ดังนั้นเมื่อ “คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา” ดำริถึงภารกิจที่จะต้องดำเนินการขึ้นเพื่อผู้สูงอายุแล้ว สว.สุนีย์ อินฉัตร ได้ขันอาสาเข้ารับหน้าที่เป็น “ประธานคณะอนุกรรมการด้านผู้สูงอายุ” ในทันทีพร้อมทั้งได้ดำเนินการเชิญผู้สูงอายุจากต่างจังหวัดและส่วนกลางมาร่วมกันระดมสมองผลักดัน “พรบ.ผู้สูงอายุ พ.ศ....” ที่ได้ค้างอยู่ในขั้นตอนการพิจารณาของกฤษฎีกามานานเกือบ ๘ ปี ด้วยเหตุผลเพียงว่าเหลือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับนี้เพียงหน่วยงาน

เดี๋ยว คือ กระทรวงสาธารณสุขยังไม่ได้ให้ความเห็นกลับคืนมายังกฤษฎีกา

ผลการระดมสมองจากบรรดาผู้สูงอายุทั้งหลายที่ได้ร่วมกับสมาคมผู้สูงอายุแห่งประเทศไทยและสถาบันเวชศาสตร์ผู้สูงอายุ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุขในรัฐสภาครั้งที่เพิ่งผ่านมานั้น กล่าวได้ว่าประสบผลสำเร็จเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากผู้สูงอายุจากหลายทิศหลายทางจะพร้อมใจมาร่วมสัมมนากันอย่างคับคั่งแล้ว สื่อมวลชนต่างพากันให้ความสนใจเข้ารับฟังและนำไปเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

ประเด็นที่น่ายินดียิ่งก็คือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข“สุคาร์ตัน เกยุราพันธ์” ได้ให้ความสนใจติดตามการสัมมนาและเร่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระทรวงให้เสนอความเห็นขึ้นมาโดยเร็ว เพื่อจะได้ลงนามและส่งกลับไปยังกฤษฎีกา เพื่อจะได้ประมวลพิจารณาเสนอเข้าสู่คณะรัฐมนตรีและเข้าสู่วาระการประชุมในรัฐสภาต่อไป

รัฐมนตรีหญิงเหล็กคนนี้ ย้ำชัดถ้อยชัดคำกับผมว่า “...เห็นความสำคัญของ พรบ.ผู้สูงอายุฉบับนี้มากและจะผลักดันให้บรรจุเข้าพิจารณาในสภาผู้แทนราษฎรให้ทันสมัยประชุมนี้” ความก้าวหน้าเช่นนี้ ย่อมจะทำให้ประธาน

คณะกรรมการธิการด้านผู้สูงอายุ สว.สุนีย์ อินทร์ มีกำลังใจที่จะผลักดันให้เกิดมาตรการที่ดีและเอื้อประโยชน์ต่อผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้นเรื่อยไป

กล่าวสำหรับประเด็นที่สองที่เธอต้องการจะเห็นถึง “การเลิกกำหนดวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีสำหรับผู้ที่จะก้าวเข้าสู่การทำงานทางการเมืองในระดับชาติ” นั้น แม้จะเป็นเรื่องที่ยากเพราะได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันปี ๒๕๕๐ ในมาตรา ๑๐๗ (๓) ที่กำหนดสาระไว้ว่า “ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต้องสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า เว้นแต่เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา” ซึ่งความในมาตรานี้ครอบคลุมไปถึงผู้ที่จะสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาด้วย

แต่หนทางที่จะก้าวไปสู่การแก้ไขในประเด็นนี้ของเธอก็เชื่อว่า จะหมดสิ้นลงโดยสิ้นเชิง เพราะกระแสนี้ต้องการจะให้มีการแก้ไขมาตรานี้ในรัฐธรรมนูญก็ยังมีอยู่ อีกทั้งเธอยังเป็นหนึ่งในจำนวน ๔๑ คนที่วุฒิสภาลงมติเลือกให้เป็น “คณะกรรมการวิสามัญเพื่อศึกษาและรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับผลกระทบของการใช้รัฐธรรมนูญ”

เสียงของ สว.สุนีย์ อินฉัตร เกี่ยวกับประเด็นนี้ในคณะกรรมการฯขณะนี้ ต้องเป็นเสียงหนึ่งที่แสดงเหตุและผลได้อย่างน่าสนใจ เพราะเธอมิได้เรียกร้องเพื่อเธอ แต่เธอต้องการเห็นการแก้ไขในประเด็นนี้ก็ด้วยเหตุผลที่ประชาชนของประเทศส่วนใหญ่ยังไม่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี การกำหนดไว้ตามมาตรา ๑๐๗ (๓) ในรัฐธรรมนูญ ก็เท่ากับปิดกั้นการเดินเข้าสู่เวทีการเมืองระดับชาติของคนไทยหลายล้านคนไปในทันที

ผมเขียนถึงเธอในวันนี้ ก็เพื่อเป็นกำลังใจสำหรับ สว.หญิงคนหนึ่งชื่อ สุนีย์ อินฉัตร เธอผู้มีมาดเข้ม ขยันขันแข็งและเอาจริงเอาจังกับงานการเมืองที่ทำหน้าที่รับใช้ชาติบ้านเมืองอยู่ พร้อมทั้งขอย้ำท้ายข้อเขียนนี้ว่า “ภูมิใจแทนพี่น้องชาวศรีสะเกษที่เลือกเธอเข้ามาทำหน้าที่สำคัญนี้”

๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕

เคลิวิวัส ๗ มีนาคม ๒๕๔๕

